

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 34
3 de novembre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 19, segona i darrera reunió

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures que preveu incorporar als pressupostos del 2012 per a fomentar la recuperació econòmica (tram. 302-00072/09) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afavorir l'èxit educatiu dels alumnes d'educació infantil i primària (tram. 302-00074/09) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament (tram. 302-00075/09) p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de seguretat del Departament d'Interior (tram. 302-00076/09) p. 26

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències econòmiques de l'espoliació fiscal que pateix Catalunya (tram. 302-00078/09) p. 34

Declaració

del Parlament de Catalunya davant l'anunci del cessament definitiu de l'activitat armada d'ETA (tram. 401-00019/09) p. 38

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 19.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el punt dotzè de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures que preveu incorporar als pressupostos del 2012 per a fomentar la recuperació econòmica (tram. 302-00072/09)

I és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures que preveu incorporar als pressupostos del 2012 per fomentar la recuperació econòmica. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, la setmana passada coneixíem les dades de l'enquesta de població activa del tercer trimestre. De fet, avui han sortit les dades d'atur registrat del mes d'octubre, on l'atur puja en quinze mil persones més a Catalunya. L'atur s'aproxima al 20 per cent de la població activa: 742.000 catalans i catalanes que ho volen i no poden treballar. Davant d'aquestes dades tenim un govern paratitzat, un govern desbordat per les circumstàncies, un govern que no sap on va, un govern que a menys de seixanta dies d'acabar l'any no és capaç de presentar els pressupostos. Tot i que la llei obliga a presentar els pressupostos no més tard del 10 d'octubre, tot i que la majoria del Parlament de Catalunya ha demanat que es presentin els pressupostos no més tard del 10 d'octubre, a dia d'avui, 3 de novembre, Catalunya no coneix quins seran els números dels propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

No sabem si el Govern vol o no congelar els sous dels treballadors públics. No sabem quines taxes i preus públics i en quines quantitats es pensen augmentar. No sabem quins departaments seran els que patiran les retallades l'any 2012. El que sí que sabem, a dia d'avui, és que les previsions de creixement econòmic i atur que va preveure el Govern de la Generalitat per a l'any 2011 no es compliran. És important no generar incertesa, no generar desconfiança. És important complir amb la llei, complir amb els mandats de la majoria del Parlament de Catalunya.

I és per això que instem el Govern de Catalunya a no dilatar per més temps el compliment de la llei i els mandats del Parlament de Catalunya que obliguen a presentar els pressupostos.

Política econòmica. Un govern no pot basar la seva política econòmica exclusivament en el fet de portar a terme tisorades i retallades en àmbits essencials que afecten la cohesió social com són: salut, educació o benestar social. És essencial garantir l'equilibri pressupostari, la viabilitat de les finances públiques, però si l'única política del Govern és l'ajust pressupostari sense polítiques que recuperin l'ocupació i el creixement econòmic, els ingressos disminuiran encara més, les retallades seran més intenses, i això acabarà perjudicant la greu situació d'atur que ja pateix en aquests moments Catalunya.

Per tot això el Govern no es pot quedar de braços creuats. El Govern ha de treballar per incorporar nous sectors, noves inversions a l'economia catalana, perquè persones amb idees, que n'hi ha moltes a Catalunya, es puguin convertir en emprenedors; perquè als autònoms, petites i mitjanes empreses, microempreses que estiguin en dificultats, que optin per la contractació o que optin per incorporar nou valor afegit a les seves activitats se'ls ajudi –se'ls ajudi– en el finançament, així com en ajudes i incentius en l'àmbit fiscal.

Així mateix, observem com les dades de creixement econòmic d'aquest any 2011 són molt descoratjadores, en la línia dels anys 2009 i 2010, castigant unes comarques amb més intensitat que d'altres.

És per això que instem el Govern a elaborar un pla estratègic per recuperar el creixement econòmic i l'ocupació a les comarques més castigades per la crisi. El Govern no pot continuar actuant com un espectador passiu davant la delicada situació econòmica i d'atur que viu Catalunya. No pot ser que després d'un any de govern el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya hagi presentat més iniciatives i propostes en l'àmbit econòmic i d'ocupació que el Govern de Convergència i Unió. Catalunya mereix un govern que destini tots els esforços al principal problema que tenen els catalans i les catalanes, que és l'atur i la crisi econòmica.

Per aquest motiu, demanem al conjunt de la cambra que doni suport a aquesta bateria de mesures, a aquest conjunt de mesures per afavorir el creixement econòmic, la incorporació de nous sectors econòmics i inversions a l'economia catalana, el suport a emprenedors –petites i mitjanes empreses i autònoms–, i polítiques per afavorir la contractació de persones aturades.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresidenta, diputats i diputades, efectivament, la primera mesura per tal d'establir una estratègia de recuperació econòmica, tal com s'ha debatut en aquest mateix Ple, el dia d'ahir, és tenir els pressupostos del proper any fets. Per què? Perquè això bàsicament genera dues coses que l'economia, que les empreses i que les famílies necessiten, que és previsibilitat i és confiança. Aquestes dues necessitats del nostre sistema econòmic i productiu no es poden donar en la mesura que els pressupostos no siguin aprovats.

I per això nosaltres al punt 2 votarem a favor de la moció del Partit Popular, no així a la moció en el punt número 1 de la convocatòria urgent de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics, perquè això forma part de l'estratègia de les comunitats governades pel Partit Popular per no ensenyar la seva agenda oculta de retallades. Ho han anunciat a les comunitats que ja governen, però encara no ho han posat negre sobre blanc en els seus pressupostos. I, per tant, el Partit Popular, pretén –per cert, de forma contradictòria amb el que diu en el segon punt– que es produeixi aquesta convocatòria de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics.

Estem d'acord amb el punt 3.

Pel que fa al punt 4, sobre la formació professional per a autònoms, nosaltres som poc amics, i menys en temps d'austeritat, d'aplicar deduccions de forma arbitrària. Som més partidaris de fer programes directes de formació als treballadors autònoms fets pel Departament d'Ocupació.

Pel que fa al punt cinquè, de microcrèdits i avals a microempreses, hi votarem favorablement, també.

I, pel que fa al punt sisè, efectivament coincidim amb el Partit Popular que ens estem acostumant, d'una forma natural, que sigui en aquest Ple i que siguin els grups del Parlament els qui acabin proposant plans integrals de reactivació econòmica, els que acaben proposant plans de prioritització de territoris i de sectors, la qual cosa hauria de fer aquest Govern. Però aquest Govern està més obsessionat i més centrat en les retallades i en les austeritats que no pas en les prioritats i en les polítiques d'incentiu i de relançament de l'activitat econòmica.

Per tant, amb el punt 6 podríem estar d'acord, però li hem ofert al Partit Popular una esmena per votar aquest punt, que consisteix amb el fet que aquests plans han de ser sempre concertats amb empresaris, amb sindicats, i, en aquest cas, que s'està parlant de prioritats territorials –en aquest cas, que s'està parlant de prioritats territorials–, amb el món local. I en aquest punt s'obvia completament... –que també és una pràctica habitual del Govern de Convergència, que veiem que el PP també abraça entusiàsticament–, que és el fet de no concertar, el de no dialogar amb aquells que són receptors de les polítiques i amb aquells que han de cogestionar i participar en les polítiques de reactivació econòmica. I en aquest sentit, nosaltres, atès que el Partit Popular no accepta la nostra esmena, tot i compartir els continguts d'aquest punt 6, no hi votarem a favor.

Estem en un moment efectivament d'una complexitat econòmica evident. El fet que aquesta moció s'hagi presentat i que probablement es torni a votar favorablement en la presentació dels pressupostos demostra fins a quin punt el Govern de la Generalitat té un plantejament estrictament electoralista per no presentar ara els pressupostos.

Mirin, nosaltres ho hem dit: si els pressupostos es presenten ara, treballarem totes les hores que calgui per afavorir la tramitació d'aquests pressupostos. L'economia, la societat, les empreses, molts agents socials necessiten saber quins són els criteris d'aquest Govern per al proper any pel que fa a matèria pressupostària. I això no es pot improvisar, i això no pot esperar més en el tinter del Govern.

Per tant, esperem que aquesta enèsima vegada en la qual aquest Ple votarà a favor de la presentació dels pressupost, aquest cop sí, sigui escoltada pel Govern de Catalunya.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, diputades i diputats, diputat Coto, de la primera part de la intervenció m'ha semblat que vostè parlava del Govern espanyol, oi? (*Veus de fons.*) Estava parlant d'una paràlització, que no hi ha acció, que s'atansen les eleccions, que tothom està aturat... Miri, deu ser això, el Govern espanyol, que vostè sempre ho té al cap, ja ho entenc, ens estalviem aquesta consideració, passem a la moció i ens oblidem de tota aquesta tirallonga de retrets inacabables a què vostè ens té gentilment acostumats. D'acord?

Anem a la moció directament. Vostè plantejava la que em sembla que és la situació greu que pateix el país: crisi i atur, amb dades greus –greus– i amb un escenari molt complicat. I crec que la moció del Partit Popular, defensada per vostè, té la virtut d'intentar aportar, entenc jo, que modestes mesures però mesures en definitiva per ajudar a aquesta situació.

Ara, vostè ha d'entendre que, si nosaltres estem atents a la lletra del que ens planteja i a l'esperit que l'anima és perquè el Govern està indefugiblement decidit a vèncer la crisi. O sigui, no ens pot dir, diputat Coto –no ens ho pot dir–: «Aquí van un conjunt de mesures que aprovarem junts perquè vostès no fan res.» Perquè, *mutatis mutandis*, si no fem res, per què presenten vostès les mesures? Se les estalvien i ens quedem tots tan tranquils.

Per què presenten les mesures? Perquè tenen la convenció que hi ha un govern que farà tot el possible per vèncer la crisi. Ep! Sols? No. Amb vostès? També, i amb la resta, imprescindible. Aquest país vencerà la crisi començant evidentment aquesta casa, però em-

presa per empresa, treballador per treballador. I així doblegarem la crisi. I ens sembla, diputat, que el que vostè planteja aquí és un conjunt de mesures per ajudar, per coadjuvar a vèncer la crisi.

Quines són aquestes mesures? Deixi'm que li plantegi el fil conductor, diputat Coto, de les nostres esmenes. La primera, demanar la informació a qui la podem demanar. En Collboni ha fet una referència, diputat, per una altra qüestió. Nosaltres diem que ara aquesta convocatòria del *consejo* no toca, i hem de demanar la informació. I vostès ens han dit: «Precisin a qui hem de demanar la informació.» A l'actual Govern, transacció acceptada, la presentarem ara a la presidència. Una transaccional que demana, a petició del Partit Popular, a l'actual Govern de l'Estat, no al que ve, a l'actual. I per què accedim? Doncs perquè tenim la mateixa pressa que vostès. Estem parlant de les xifres.

Segon fil conductor, l'Institut Català de Finances, que vostè aquí diu: «Escolti'm, ajut.» No, li ho hem dit, li ho hem explicat, i vostè ens ha acceptat, en públic i en privat, que estem treballant en aquesta línia d'aval –en aquesta línia d'aval– i microcrèdits per a les empreses, per a les pimes, per als autònoms, per als emprenedors en general. Desitjaríem més? Oh, i tant! El conseller Mas-Colell donaria aquest dit petit per tenir-ne un munt més dels que té. Però... (*veus de fons*), els dos dits, em fa el conseller: el d'aquest i el d'aquest. Eh que sí, conseller? (*Veus de fons.*) Gràcies per la seva generositat, conseller; conservi els dits per al que pugui ser.

De totes maneres, ja estem decidits a fer això. I, per tant, hem fet aquesta precisió. Vostè ha estat molt amable i ens l'ha acceptada, reconeixent que estem en aquesta política respecte a l'Institut Català de Finances.

Tercera esmena que els hem presentat, que ens ha permès una transaccional barroca, ho admeto, bizantina, diria, però l'hem aconseguida, que és una que ve a dir: «Endavant a la inversió, endavant a la formació, endavant a la recerca, busquem d'on podem treure diners, busquem-los allà, busquem-los aquí, aconseguim-los.» I hem presentat tota una mena d'esmena transaccional que, amb paciència i voluntat, per part seva i per part nostra, hem aconseguit obtenir-la. I ens ha permès fer desaparèixer el punt 4, també hi ha fet referència el diputat socialista.

El punt 4, diputat, si no em desmenteix ara el diputat Coto, desapareixerà, entre altres coses perquè diu alegrement, diu alegrement el punt per part del Grup Parlamentari Socialista, diu: «Deduir un 30 per cent de les despeses efectuades en concepte de formació per a professionals autònoms» –això ho diu el PP. La pregunta és: diputat, d'on, de quin impost, en quin àmbit, podria ser més rigorós? I, com que vostè ha estat perspicaç i ha vist que mancava el rigor, ha acceptat que desaparegui el punt amb aquest tipus de transacció, la qual cosa li agraïm no sap com.

I l'última qüestió, senyora presidenta, té a veure amb la presentació, que dèiem: home, posem-ho en perspectiva, no ens demani els mesos aquests immediats. Ens demanen, conseller, ens demanen, vicepresidenta, un pla en el primer semestre que consideri totes i cadascuna de les opcions de les línies estratègiques

de govern, i hem dit que nosaltres, doncs, estem en aquesta línia. No que se'ns recordi. Perquè la pregunta seria, diputat: és possible una acció de govern sense un pla preparat? Seria difícil. És difícil l'acció de govern sense un pla de conjunt? Seria impensable. Per tant, estem en aquesta línia. Però vostè vol reforçar aquest plantejament, i nosaltres li ho acceptem.

En definitiva, voldríem, senyores i senyors diputats, que copséssim tots la importància d'una moció d'aquestes característiques, que ens permet dir: som-hi, per vèncer la crisi, som-hi en aquest cas amb aquest grup parlamentari, i tant de bo, senyores i senyors diputats, la majoria de vostès puguin sumar-se, segurament, diputat Collboni, no a tot, com vostè ha dit, però a algunes de les coses.

Finale: el pressupost; el senyor Collboni hi insistia una i una altra vegada. Si hem parlat per activa i per passiva, Collboni! (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Fixi's si és així –i acabo, presidenta–, si és així, que el diputat Coto ens presenta una iniciativa del 20 d'octubre en què demana que els pressupostos es presentin el 10 d'octubre. Imagini's! Doncs, està bé. (*Veus de fons.*) Sí, sí. Sí, sí. Sí, sí...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Sí, sí, sí, sí. És així.

De totes maneres, en Mas-Colell, el conseller Mas-Colell ha explicat reiteradament com ho farem, tindrem l'oportunitat de veure aquests pressupostos abans que acabi l'any, discutirem a fons aquests pressupostos i vostès i nosaltres farem que siguin uns instruments decisius per vèncer la crisi, que és el que a vostès i a nosaltres ens uneix en aquest moment en concret.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors consellers, senyora consellera; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, vicepresidenta, diputats i diputades, bé, amb la moció a mi em dóna la sensació que el Partit Popular ens ha avançat les vacances nadalenques i ha fet una carta als Reis, perquè ens parla d'incentius fiscals, ens parla de deduccions fiscals, parla d'inversions productives, parla d'aval i crèdits públics, però, com sempre i com és habitual, sense dir d'on sortiran els recursos per fer front a aquestes lloables iniciatives. Vostès, senyors del Partit Popular, demanen una reducció dels ingressos fiscals per una banda i, doncs, una rígida ortodòxia pressupostària per una altra. I aquí, doncs, sincerament, Catalu-

nya no té els recursos per fer front a tot el que vostès plantegen, i vostès ho saben, perquè no aposten per un model fiscal que permeti a Catalunya recaptar i gestionar els seus impostos. Les propostes que fan vostès en aquest terreny econòmic són generalment interessants, segurament algunes convenients per a la reactivació econòmica, però la matemàtica els falla. Els falla perquè, hi insisteixo, doncs, els recursos que té Catalunya depenen del que Madrid vol donar.

A partir d'aquí, jo els animo que apostin per la independència fiscal. Apostin per la independència fiscal, i aleshores jo em creuré la bona fe de les seves propostes. Si no, jo diria que deixin de fer volar coloms amb proclames electorals.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Bé, gràcies, senyora presidenta. Des del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència donarem suport a aquesta moció, fonamentalment per donar-li credibilitat al Govern de la Generalitat, ja que el Govern de la Generalitat la va perdent cada dia que passa, en la mesura que ahir mateix aprovàvem una llei que limitava el dèficit, la tramitació... –aprovaven, vaja, nosaltres ens hi vam oposar–, una llei que limitava el dèficit públic al 0,14 per cent del PIB, per tranquil·litzar els mercats financers, i avui aquí s'evidencia que quan li dona la gana el Govern de la Generalitat incompleix la llei del Parlament de Catalunya, cosa que genera una enorme inquietud en els mercats financers, perquè quan li doni la gana el Govern de la Generalitat incomplirà el límit de dèficit pressupostari i no passarà absolutament res, com no passa res en aquesta ocasió.

Per tant, nosaltres, en coherència amb el que ahir vam dir, votarem a favor que el Govern de la Generalitat complexi la llei pressupostària que l'obliga a presentar els pressupostos, l'hi obligava fins al 10 d'octubre, però que els presentin ja, al més aviat possible, perquè almenys puguem saber de què hem de parlar, de quines retallades hem de parlar de cara a l'any que ve.

I el que és especialment visible amb aquesta moció que ha presentat el Partit Popular és que se li demana la reunió de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals per tal de reclamar a l'Estat que informi dels ingressos previstos que rebrà Catalunya l'any 2012; aquest és el dramàtic de la qüestió. Tenim un Idescat, tenim un Departament d'Economia de la Generalitat de Catalunya, tenim moltíssims organismes, però han d'esperar que l'Estat els digui quins ingressos hi haurà. Ja sabem que no els paguen el que els deuen, ja sabem que no els avalen l'emissió de deute públic, ja sabem que menystenen constantment la Generalitat de Catalunya, però com a mínim la Generalitat podria establir per ella mateixa quina és la seva previsió d'ingressos, no esperar que des de Madrid també li hagin de dir quina és la previsió d'ingressos que tindrà. I si

és així, escolti, doncs, tots aquests organismes que vostès tenen actualment en funcionament, revisi si val la pena que continuïn existint. Nosaltres creiem que sí, però almenys per a fer la seva feina, i no com fins ara.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *consellers*, diputados y diputadas, decía Wittgenstein que en la política, como en el arte, es difícil decir algo que sea tan bueno como decir nada, y ustedes son expertos en no decir nada, salvo retórica política y parlamentaria. Porque cuando uno lee esta moción se da cuenta de que no hay nada, salvo peticiones, brindis al sol y medidas que si de algo carecen es de concreción.

Hablar de rigor en determinadas mociones sería un ejercicio de voluntad política que creo que no les acompaña. Ustedes han utilizado y utilizan este Parlamento y estas mociones de una forma defensiva, son mociones defensivas electoralmente. Jo las tildaría de mociones de defensa siciliana, que, como saben, se abre por la derecha. La defensa siciliana es un auténtico laberinto, difícil de desentrañar y muy engañoso, y estas propuestas y estas mociones son eso: puro engaño, pura teatralización de oposición política. Porque este Gobierno y el presupuesto que actualmente es vigente lo son por su apoyo. Este terrible presupuesto, que es incapaz de reactivar la economía de nuestra comunidad –uno de los motivos por los cuales, según ustedes, lo apoyaron–, es vigente por su apoyo. Ustedes son corresponsables de la situación actual en Cataluña, de este año perdido a la hora de reactivar nuestra economía, porque ustedes no son capaces de ir a la raíz del problema, al verdadero problema.

Hombre, si para resolver la situación de desempleo que golpea a las familias catalanas, estas son las propuestas que ustedes presentan, espero que este Gobierno vaya un poco más allá, porque, evidentemente, son insuficientes. La parálisis de este Gobierno tiene un corresponsable, que es el Partido Popular, y son ustedes. Y, como nosotros no estamos dispuestos a participar de la teatralización y la escenificación de la oposición política, nos vamos a abstener.

Quiero decirles que sus propuestas producen una melancolía metafísica que profundiza en la tristeza del pensamiento político, porque, si realmente la solución a los problemas de la parálisis en nuestra reactivación económica depende de sus mociones, andamos listos.

Gracias, presidente; gracias, *consellers*, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, abans m'agradaria fer una prèvia. Hem escoltat amb atenció el desenvolupament de tot el debat i, evidentment, doncs, hem pogut llegir les esmenes presentades tant per part del Grup Socialista com del Grup de Convergència i Unió, i amb la intervenció del diputat Fernández Teixidó hem vist que s'ha arribat a alguns acords, fins i tot a alguns transaccions. Sí que agrairíem, la resta de grups, malgrat que hi hagi ja un acord entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular, que, diguéssim, ja tenen una majoria més que suficient per aprovar els continguts d'aquestes transaccions, sí que ens agradaria conèixer, més enllà de l'explicació que ha fet, perquè ho volem llegir, i així veure exactament com han quedat el primer punt i la resta de punts.

Quant al primer que planteja el diputat Coto, hi estem d'acord. Estem d'acord que d'una manera o altra, bé sigui a través de la comissió mixta, o bé sigui a través d'aquesta transacció a què s'ha arribat, es pugui tenir un coneixement dels ingressos previstos que rebrà Catalunya. Però això no deixa de ser una mostra més de la nostra dependència política i econòmica de l'Estat i, en definitiva, del nostre, ara per ara vigent, model de finançament, que no deixa de ser el model d'aplicació general.

Quant al segon punt, nosaltres, en coherència amb el que vam votar..., el segon punt, que es refereix al fet que s'hagi de complir sense més demora el mandat de presentar els pressupostos abans del 10 d'octubre –això és el que vam aprovar a finals del mes de setembre–, aquí el que es demana és que sense més demora es complexi. Hi donarem suport, atès, doncs..., ho repeteixo, en coherència amb el que vam votar en aquest hemicle en les propostes de resolució del debat de política general.

Quant a la sèrie d'incentius fiscals, sí que fer-li una reflexió al senyor Coto, més enllà de les transaccions a què es pugui haver arribat, perquè pel que hem pogut entendre i a falta, ho repeteixo, de llegir la literalitat de les transaccions, veiem en el tercer punt –i ens ha sorprès molt– «establir incentius fiscals en inversions en R+D, I+R+D». Senyor Coto, totalment d'acord; totalment d'acord, i veig que li ha servit d'alguna cosa ser membre de la comissió d'estudi del pacte fiscal basat en el concert econòmic, perquè, precisament perquè el Parlament de Catalunya insti el Generalitat de Catalunya a crear incentius en R+D+I, hauríem de tenir capacitat normativa en l'impost de societats –hauríem de tenir capacitat normativa en l'impost de societats. I realment, senyor Coto, benvingut al club, veig que ja es acostant a la defensa del concert econòmic que els seus col·legues de Navarra i el País Basc, d'Euskal Herria, defensen a ultrança, que és un model de concert econòmic; per tant, un model de concert econòmic que té capacitat normativa amb tota una sèrie d'impostos, en aquest cas amb l'impost de societats o..., m'afegeixo als comentaris o a les reflexions que li ha fet el diputat Fernández Teixidó, doncs, en el que feia referència a professionals autònoms, tres quarts del mateix. Si parlem de l'IRPF, doncs, la mateixa LOFCA ho diu

molt clar: les deduccions de la quota íntegra autonòmica poden ser per circumstàncies personals, familiars i per inversions no empresarials; per tant, no hi ha cabuda. Tant de bo hi tinguessin cabuda –tant de bo hi tinguessin cabuda. Per això veig que la seva presència en aquesta comissió d'estudi li ha servit per a alguna cosa, que com a mínim el seu subconscient ja comença a pensar que el millor per a aquest país és el concert econòmic.

Finalment, quant a totes aquelles comarques, zones del país que estan patint amb major crueltat la crisi, hi estem d'acord; estem d'acord –més enllà també, ho repeteixo, subjecte, tot això, a poder llegir la literalitat de les transaccions– que s'hi pugui fer un pla específic. Però un pla específic, senyor Coto, li recordo que ja es va començar a fer pel Govern anterior en moltes comarques deprimides, eh?; estem parlant de casos com, per exemple, l'Anoia, la Terra Alta, altres casos que ja es va començar... Per tant, jo crec o creiem, des del nostre grup parlamentari, que aquests plans estratègics específics, comarcals, haurien de donar seguiment a aquells que ja s'han fet i que s'estan executant i, en tot cas, relançar-los.

Per tant, el nostre posicionament, a l'espera de llegir les transaccions, serà aquest que hem argumentat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, veritablement la conversa que han tingut parlamentant entre el senyor Coto i el senyor Fernández Teixidó, entre Convergència i el Partit Popular, doncs, quasi, quasi és d'un to de tendresa importantíssim. Dóna la sensació que es van tirant sagetes, però són més de melmelada que no pas de veritat, no?, es converteixen en una simple retòrica. Però està bé, no?, vostès fan retòrica, perquè a l'hora de la veritat fan el mateix. Vull dir que no entenc, a vegades, aquest abrandament del senyor Coto contra Convergència i Unió, quan sistemàticament li vota el model socioeconòmic de dretes i liberal, doncs, que plantegen tant un partit com l'altre, exactament. I vostè li fa tres o quatre tocs, senyor Fernández Teixidó, i el senyor Coto, com un xaiet, beee!, doncs, diu: «Sí, sí, doncs, ja aprovarem això.»

Home, ho trobo..., bé, no ho trobo ni bé ni malament, és; senzillament en faig una descripció. Perquè la llengua..., vostès tenen la llengua lleugera, però la butxaca la tenen ferma. Clar, quan parlem del model econòmic, quan parlem de les accions polítiques concretes sobre aquest model que refermin aquest model neoliberal es posen d'acord ràpidament. Llengua lleugera, que això està bé, però la butxaca ferma, que és per allà on comencen els seus principis, a la butxaca. Per la qual

cosa, acabarem, doncs, fent una proposta que nosaltres majoritàriament no votarem.

Però els ho explicaré molt ràpidament, no? Sobre el tema dels pressupostos o no, senyor Mas-Colell, fem una cosa, fem un acord tots plegats ja. Podem reconèixer tots plegats, i segur que no passa absolutament res, que el Govern de Convergència i Unió no presenta els pressupostos abans del 20 de novembre perquè hi ha eleccions, i punt, i ja està. I no passa res. O sí. Però, en tot cas, fem-ne una descripció només; no els anirem a dir... Home, senyor Coto, tornar a passar quan... Té raó el senyor Fernández Teixidó, li dono la raó una vegada, senyor Fernández Teixidó. Diu: «Home, me'l passeu el 20 d'octubre, feu la proposta el 20 d'octubre, i demaneu que es presentin...» Home, bah!

I què faran?, jo pregunto. I què faran senyors del PP, que tenen la possibilitat, ja que no té majoria absoluta Convergència i Unió, perquè no tiri endavant? Què faran perquè presentin els pressupostos abans del 12 d'octubre, que vostès ho varen demanar el 20 d'octubre? Res. Retòrica. Res, no faran res. Bé, no sé què poden fer, poden votar-los-els en contra tot o no els poden votar els pressupostos. Els digui: «Ja que vostès no els han presentat quan els havien de presentar, no els els votarem.» Ep!, és una possibilitat que podrien fer. La butxaca: no serà així.

Ho dic, perquè podem ara anar dient aquestes qüestions, però ja està. Escolti, és una excusa electoral. Punt. Sempre en aquest Parlament s'han presentat el 30 d'octubre o l'1 de novembre. El senyor Mas-Colell va fer tres o quatre excepcions; va anar tan lluny que va dir: «Una va ser el 7 de novembre.» Bé, sempre –sempre–; sempre excepte quan hi haguessin eleccions, eleccions al nostre país, no a l'altre, sempre. Sempre han estat aquest dia. Era una tradició: abans, ho repeteixo, amb una furgoneta amb els papers, i ara, que ja ens hem modernitzat, amb el llapis. El 30; almenys el temps que jo fa que estic aquí, en aquest Parlament, ho hem vist així. És igual és igual. Senzillament, quedem amb la conclusió: Convergència i Unió no presenta els pressupostos perquè hi ha eleccions.

Amb relació al tema dels incentius fiscals. Home, sempre estem amb el mateix, senyor Coto: molts incentius fiscals, molts incentius fiscals, però no fem res d'ingressos. Home, i si féssim alguna proposta alguna vegada d'ingressos? És que, si no, com ho farem, si només retallem? Clar, incentius fiscals..., que a més a més a mi em sembla que ara anar en la línia de les TIC, biotecnologia, biomedicina, nanotecnologia està bé..., quan la majoria de països d'Europa ens passen al davant en tots aquests temes, i no parlo ja dels Estats Units. Home, estaria bé que poder potenciéssim clústers nous com l'economia verda, que també ho fan a Europa. I aquí, per exemple, amb energies renovables, en transport sostenible. Són elements, jo crec, en què nosaltres tenim un àmbit important de créixer, tenim formació, tenim capacitat, tenim gent i a més a més tenim intel·ligència, avui. No vol dir que aquests no es puguin fer, però jo preferiria que..., ja sé que vostès prefereixen que el Govern no intervingui en res, però jo crec que seria un element important.

Votarem favorablement el punt 5, perquè ens semblen bé crèdits i microcrèdits o microcrèdits i avals a les petites i mitjanes empreses, si a més a més creen llocs de treball, que aquesta és la clau. Ja els ho varem dir ahir en la nostra intervenció: a la creació de llocs de treballs, hi donarem sempre suport.

El punt 6. Miri, senyor Collboni, vindré a favor seu, ara. De veritat que a vegades em dona la sensació que poder tots plegats –i acabo, senyora presidenta– no ens mirem bé les coses. El dia 22 de juliol varem aprovar una moció a proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que deia: «Presentar un pla de xoc per a les comarques que estan en una situació complicada» –com vostè plantejaven, del Partit Popular– «en un marc de diàleg i concertació entre els agents socials i econòmics i les administracions públiques.» Per què no li ho accepten, si hi varen votar favorablement? Per què no accepten l'esmena del Partit dels Socialistes de Catalunya? Convergència i Unió per què no obliga també el PP per fer aquesta transacció? Fem-ho. Perquè ho varem aprovar, està aprovat! S'ho miren? –s'ho miren? No ho sé, si s'ho miren; és possible que se'ls hagi passat, potser perquè era d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Però en tot cas ho va votar tot-hom, està votada; no és la proposta, és la votació.

Per què ara votarem...? Ens obligaran a nosaltres... Nosaltres no votarem favorablement, com podem..., si renunciem a una proposta socialista que hi intervinguin els agents socials i les administracions públiques, en aquest cas s'està referint als ajuntaments. Per què? Doncs, no ho votarem favorablement. Per què vostès rebutgen això, quan ho varem aprovar el 22 de juliol? Ho repeteixo: o no s'ho miren, que és una possibilitat, o els importa ben poc el que aprovem aquí en aquesta qüestió.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., señor Cañas, usted puede criticar nuestras propuestas porque presentamos propuestas. Yo no puedo opinar sobre las suyas, porque a día de hoy, hoy, en este Pleno, ni siquiera han presentado una moción. Así que, el día en que presenten alguna propuesta, no dude que estaremos dispuestos a hablar.

Rebutgem l'esmenes del Partit Socialista de Catalunya, perquè demanen, primer, no complir amb el dret de Catalunya i de totes les comunitats autònomes de saber quines seran les previsions d'ingressos per a l'any 2012. Vostès encara governen Espanya; per tant, no poden defugir la seva responsabilitat. A dia d'avui la candidata Chacón és encara la ministra Chacón del Govern de senyor Zapatero. Per tant, el PSC encara està representat en el Govern del senyor Zapatero, per la qual cosa no poden, de nou, deixar Catalunya de

costat en la seva voluntat de saber quines seran les previsions d'ingressos per a l'any 2012.

I, en segon lloc, on el Partit Popular de Catalunya demana impulsar i incentivar, vostès demanen subsidiar i subvencionar, per la qual cosa també votarem..., tampoc li acceptarem l'esmena.

I, en tercer lloc, vostès han aprovat una reforma laboral sense cap suport, ni sindicats, ni patronal, ni cap grup parlamentari; una reforma que, des que s'ha aprovat, ha destruït 300.000 llocs de treball. Que vostès vinguin a aquest Parlament a presumir de diàleg social, em sembla, com a mínim, equivocat.

Senyores i senyors diputats, Catalunya necessita pressupostos, Catalunya no pot esperar més temps sense pressupostos. Necessitem generar confiança. Per això no acceptarem l'esmena sobre el punt 2 que proposa Convergència i Unió amb què es vol no complir amb el que diu la llei i demana la majoria del Parlament de Catalunya, que és que es presentin els pressupostos sense més dilació.

D'altra banda, acceptarem les altres esmenes que presenta Convergència i Unió, perquè van en la línia de les tesis del Partit Popular de Catalunya, d'ajudar autònoms, petites i mitjanes empreses, i microempreses, d'afavorir el creixement econòmic i d'ajudar els 742.000 catalans i catalanes que volen i no poden treballar perquè puguin tornar a disposar d'una oportunitat laboral.

Així mateix, hem presentat una transacció amb el Grup de Convergència i Unió sobre les esmenes 1 i 3, que també afectaria el punt 4 de la moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació... (*Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.*) Senyor Collboni?

Jaume Collboni Cuadrado

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Collboni Cuadrado

Presidenta, nosaltres votarem en contra del punt número 1 per dos motius, fonamentalment. Primer, perquè és una maniobra dilatòria dels governs del PP de les comunitats autònomes i del Govern de Convergència aquí, a Catalunya, per no explicar les retallades que contenen els pressupostos que han de presentar ara mateix. Primer motiu.

I, segon motiu, perquè aquesta informació que vostès demanen, la tenen des del 28 de juliol en una circular del Ministeri d'Economia. Però és que a més a més el Govern de Catalunya disposa de tot un institut, que és l'Idescat, per fer prospectiva i previsions. Perquè a més

a més el Govern de Catalunya disposa de tota una direcció general per fer previsions d'ingressos. Per cert, històricament, aquesta direcció general i els organismes de la Generalitat han estat prudents a l'hora d'establir les previsions d'ingressos. Facin aquestes previsions amb els instruments propis que té el Govern de Catalunya i no passin una altra vegada la pilota a Madrid.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Collboni, votació separada del punt 1? (*Veus de fons.*) De cada un? (*Veus de fons.*) Bé.

(*Uriel Bertran Arrué demana per parlar.*) Senyor Bertran...

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta; per fer explicació de vot, atès que hem conegut el contingut de les esmenes ara. (*Veus de fons.*)

Per dir que votarem en contra de l'esmena 1, és a dir, del punt 1 i del punt 3, perquè no estem d'acord amb les transaccions que ha fet el Partit Popular. I ens sembla especialment greu l'esmena número 1, on es parla de demanar a l'actual Govern de l'Estat la confirmació o revisió de les dades macroeconòmiques; és a dir, el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya assumeix que el més probable és que s'equivoqui, el més probable és que ho faci malament, i li demana si us plau al Govern de l'Estat que li revisi les dades i el corregeixi perquè ni tan sols té la certesa que pugui fer bé la seva feina.

Ens sembla que, arribats a aquests extrems, aquest Parlament de Catalunya cada vegada ens ho posa més fàcil, als independentistes, per demanar un canvi de marc jurídic i polític.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Boada... Senyor Boada, tinc petició separada del 4 i el 6...

Joan Boada Masoliver

Jo crec que en aquests moments és millor que ho fem punt per punt, senyora presidenta.

La presidenta

Punt per punt, tenint en compte les dues transaccionals...

Joan Boada Masoliver

Sí, sí.

La presidenta

Per tant, amb les noves. (*Veus de fons.*) D'acord. Molt bé.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

No, si ho fem punt per punt, ja està.

La presidenta

Sí, punt per punt.

Jordi Turull i Negre

Nosaltres demanàvem votació separada del número 2.

La presidenta

Punt per punt.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Sí, por contradicción en el punto número 1. Es que acabo de recibir unas declaraciones de Alicia Sánchez-Camacho, que decía: «Usted sabe con los anticipos que contamos, tiene comunicación de las previsiones económicas del país y del Gobierno; tiene medios suficientes como para elaborar unos presupuestos y evitar, como en el 2011, que la economía catalana tenga una pésima noticia, que es una prórroga presupuestaria.» Declaraciones, Alicia Sánchez-Camacho.

La presidenta

Senyor Cañas, ha demanat la paraula sense cap motiu concret.

(*Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, doncs, miri, per contradiccions evidents al final, perquè...

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

...obrim un torn on cada grup parlamentari precisa, i té el dret a fer-ho, però no s'adiu amb el debat que hem tingut. Si vostès són tan amables..., si vostès són tan amables de recordar el punt 1 –el punt 1–, diputat Collboni i diputat Cañas, el que ve a dir és demanar la informació dels ingressos previstos que rebrà Catalunya el 2012; no estem parlant d'aquest conjunt d'informació que vostès diuen que demanem: els ingressos previstos del 2012, i punt, per poder verificar, com ha demanat el conseller Mas-Colell, el capítol d'ingressos en el pressupost.

Poden vostès votar el que creguin oportú, només faltaria, però, si són tan amables, no..., al final no canviem el sentit del que estem discutint al faristol.

La presidenta

Passem... (*Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.*) Senyor Collboni?

Jaume Collboni Cuadrado

Per al·lusió directa, presidenta...

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Collboni Cuadrado

Insisteixo en l'argument, diputat Teixidó. El Govern disposa de la informació des del 28 de juliol per part del Ministeri d'Economia i el Govern disposa dels organismes i dels instruments per fer les previsions d'ingressos pressupostaris, com ha fet sempre, i sempre ha fet previsions prudentes, que és el que hauria de tornar a fer. (*Remor de veus.*) Per tant, no ensarronin –no ensarronin. Vostès no volen presentar el pressupost...

La presidenta

Senyors diputats, senyors diputats...

Jaume Collboni Cuadrado

...perquè tenen una agenda oculta de retallades i no les volen ensenyar abans de les eleccions. Aquest és el motiu pel qual vostès no presenten el pressupost.

La presidenta

Passem a la vota... (*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*) Senyor Coto, si us plau.

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies. Miri, senyor Collboni, fa quatre dies vam conèixer del Govern d'Espanya que disposava de 4.000 milions d'euros que no havien reconegut abans.

Per tant, li demano a vostè, com a membre del Partit Socialista de Catalunya, que insti la candidata Chacón, encara ministra Chacón del Govern del senyor Zapatero, que informi el Govern de Catalunya de quines són les previsions d'ingressos per a l'any 2012. (*Remor de veus.*)

I, segon, no és incompatible, si us plau..., no és incompatible saber la informació de previsió d'ingressos per a l'any 2012 del Govern d'Espanya amb elaborar els pressupostos a Catalunya segons els instruments que té la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments i crits de «Bravo!» en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Passem a la votació; passem a votar punt per punt.

Comença la votació del punt 1.

Ha estat aprovat per 88 vots a favor, 29 en contra i 13 abstencions.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 66 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 87 vots a favor, 3 en contra i 40 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* Un moment, un moment...

El 5, votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 4 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 90 vots a favor, 10 en contra i 13 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les mesures per a afavorir l'èxit educatiu dels alumnes d'educació infantil i primària (tram. 302-00074/09)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les mesures per a afavorir l'èxit educatiu dels alumnes d'educació infantil i primària. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Neus Munté.

(Remor de veus.) Senyora diputada, esperi un moment, eh? *(Pausa.)*

Neus Munté i Fernàndez

Molt bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, honorable conseller, senyores dipu-

tades, senyors diputats, en la interpe·llació que prece·deix aquesta moció vam voler conèixer el capteniment del Govern a l'hora d'afrontar el fracàs escolar i d'articular mesures per promoure l'èxit, concretament a l'etapa de primària. I ho vam centrar en aquesta matèria, l'èxit escolar, perquè aquí sí que hi tenim una pràctica unanimitat respecte que les xifres de nois i noies que no progressen, que no prosperen en el nostre sistema educatiu no són admissibles –no són admissibles– i que no podem fer experiments, ni aixecar expectatives, ni adoptar mesures que no siguin avaluable, pel que fa a la seva efectivitat; i vull pensar que en això també estem tots d'acord. També hi ha aquella màxima que, si vols obtenir resultats diferents, no has de fer sempre el mateix.

Actualment són diverses les estratègies que es fan servir en altres països –també això es va comentar a bastament en la resposta de la consellera d'Ensenyament–, que tendeixen a accentuar l'atenció personalitzada a l'alumne, especialment en les seves edats més primerenques, per tal d'adaptar-se millor al seu ritme d'aprenentatge, i, en canvi, es tendeix a abandonar altres accions més generalitzades.

Vam tenir uns mesos enrere, també, l'oportunitat de constatar que la mesura que fins ara s'havia aplicat, la sisena hora, no ha suposat una millora en els aprenentatges. L'estudi d'impacte que va realitzar la inspecció educativa així ho indicava.

La moció presentada, per tant, pel nostre grup parlamentari, que ara passo a explicar breument, té en compte aquests elements que ara acabo d'esmentar; bàsicament són criteris pedagògics, però també de situació actual del nostre sistema educatiu, un sistema educatiu que no té cap problema pel que fa a les hores. De fet, dins d'Europa som un dels països on els alumnes, els nois i noies, els nens i nenes, més hores de classe tenen. Així, proposem substituir aquella mesura generalitzada pel suport escolar personalitzat i mantenir l'ampliació horària, coneguda com a sisena hora, en centres situats en contextos socialment desfavorits. Entenem que això és una acció positiva, no una discriminació, com s'ha dit algunes vegades; tractar diferent allò que és diferent, acció positiva. I proposem atendre també els ritmes d'aprenentatge en les etapes obligatòries, d'acord amb la LEC, amb el marc normatiu de què ens hem dotat. I finalment, i com no pot ser d'una altra manera, disposar d'una avaluació d'aquesta mesura a càrrec de la inspecció educativa.

Per tant, en la nostra moció, en la moció que avui aquí presentem, parlem de reforç: de reforç que és preventiu, de reforç personalitzat, d'atenció als diversos i distints ritmes de l'alumnat; parlem d'una mesura que és de caire organitzatiu, de caire pedagògic, però que, evidentment, també emana d'una línia política, d'una línia ideològica, no ens enganyem. Però és que és aquella opció política, ideològica, que crec que també molts i molts podem compartir, que creu en la igualtat d'oportunitats, a promoure el progrés de tots i cadascun dels alumnes, però tractant diferentment també aquelles situacions, aquells ritmes, aquells alumnes, en definitiva, que són diferents, i apostant clarament per l'educació com a eina compensatòria de les desigualtats, les

quals també tots sabem que no es donen en l'aula, que es donen fora de l'aula. I en aquest sentit hi ha estudis i hi ha informes que demostren que no és la titularitat dels centres, que no és el nombre d'hores que els alumnes, els nois i les noies, estan dins de l'aula, sinó que són els contextos, les ubicacions, els entorns, en definitiva, els que ocasionen, els que provoquen aquestes desigualtats.

En definitiva, aquests són els punts principals de la nostra moció, que té quatre punts, com tots i totes els diputats i diputades han pogut veure, per als quals, lògicament, els demanem el seu suport.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la moció que presenta CiU avui sobre l'èxit escolar dels alumnes d'educació infantil i primària que s'acaba de produir, a la nostra manera de veure, segons la nostra opinió, conté una intenció central que en cap moment s'esmenta en el text de la moció, no consta en la moció, però que és la veritable intenció central de la moció, que és purament i simplement aniquilar la sisena hora de l'horari escolar en les escoles de titularitat pública de Catalunya. Aquesta és la intenció de la moció, i no altra que aquesta, que no consta en la mateixa moció.

El text, doncs, és realment tortuós. Podrien dir: «Com que el Parlament va aprovar una moció que manava al Govern mantenir la sisena hora en les escoles públiques de Catalunya, i nosaltres no tenim cap intenció de complir aquest mandat i, a més, la volem liquidar, proposem liquidar la sisena hora de l'horari escolar de l'escola pública de Catalunya.» Aquesta hauria d'haver estat la moció, perquè aquesta és la intenció real de la moció, encara que amb altres paraules, però la intenció real de la moció és aquesta. El text no es correspon, per tant, amb aquesta intenció; el text fa una disquisició sobre atenció individualitzada en el sistema escolar, per arribar a la conclusió que per millorar aquesta atenció individualitzada cal reduir l'horari escolar de l'escola pública. Ja em diran vostès, per millorar la qualitat, cal reduir l'horari escolar; ho pot entendre algú, això, senyora Munté?

Senyors i senyores diputats, no estem davant d'una mesura administrativa, sinó davant d'una mesura que té implicacions relacionades amb els drets fonamentals de l'alumnat i de les famílies. La moció consolida un sistema educatiu amb dos règims horaris diferenciats per a una mateixa etapa educativa, que és l'educació primària, amb una aplicació aleatòria, completament aleatòria, de les admissions generals i de la sort o mala sort que una família tingui –per no dir una cosa més greu– que li toqui una escola pública, amb

cinc hores d'horari lectiu diari, o que li toqui una escola concertada, amb sis hores de jornada horària diària, no? És absolutament aleatori, un cop un ha picat a l'entrada del sistema educatiu de Catalunya; li pot tocar una cosa o li pot tocar una altra.

La mesura, per tant, és injusta, perquè consolida la discriminació per titularitats entre escola pública i escola concertada, consolida la discriminació de l'alumnat i es situa en un àmbit jurídic contradictori amb el que estableixen les lleis bàsiques de l'Estat, les lleis bàsiques de la Generalitat, en matèria de drets fonamentals de les persones. Es vulneren els drets fonamentals de la persona, en la mesura que s'instal·la, s'institucionalitza una discriminació militant en funció de les titularitats públiques o privades de les escoles de Catalunya.

L'ofuscació del Govern en aquest tema és colossal, i la intencionalitat és equívoca. Sabem que amb les mesures de personal preses existeix el contingent de professorat necessari per mantenir un règim horari homogeni i en tota l'educació primària; i això es pot fer i és tècnicament possible. No sabem, doncs, d'on ve, si és un error d'apreciació del Govern, si és una fixació d'algun directiu concret del departament o si s'està intentant afavorir algú en concret, però és segur que, lluny del que aparentment intenta la moció, els efectes de la mesura són devastadors, no són comprensibles en cap bona lògica ni per cap de les famílies afectades, tampoc es justifiquen per la política de retall indiscriminat, perquè ja dèiem que és factible fer-ho, i planteja l'inici d'una controvèrsia que no s'acabarà amb aquesta moció truculenta, senyora Munté. No s'acabarà, hi haurà una cua, és evident; hi haurà una cua conceptual i també juridicolegal segurament, perquè ja li dic que afecta els drets fonamentals, no?

Valorin per si mateixos: en l'escola pública es farà un curs sencer menys que a l'escola concertada, el còmput horari total de tota l'etapa implica que a l'escola pública de Catalunya es farà un curs sencer d'educació primària menys que a l'educació primària de l'escola concertada. És o no és discriminatori, això? Un curs sencer menys a l'educació primària de l'escola pública que a l'escola concertada. Té alguna lògica, això? En cap cap del món hi cap alguna lògica? Sembla que en el cap de vostès sí; en el nostre, tenim dificultats. Per això els ho qüestionem.

Hem presentat unes esmenes, consegüentment, el Grup Socialista, mirant de corregir aquest desfici que vostès estan plantejant, centrant-lo en el que aparentment intenta defensar, que és l'atenció individualitzada de les escoles de Catalunya, que, d'altra banda, com és lògic, ja fa algunes dècades que està en marxa i que s'està produint.

Com els dèiem, sorprèn l'acarnissament amb què tracten l'educació infantil i primària, i, per contra, nosaltres creiem, senyora consellera, senyors i senyores diputats, que el Govern hauria de garantir una educació equitativa per a tothom que entra per la porta de les admissions generals del sistema educatiu fent efectiu el dret universal a una educació equilibrada, en el sentit que determinen les lleis i la legislació vigent.

Senyor Chumillas, es deu adonar que una clau de la votació d'avui la té vostè mateix i el partit de vostè, el Partit Popular. Va recolzar la sisena hora escolar a l'escola pública, que es desenvolupava amb normalitat, i avui tenen, vostè i el seu grup, l'oportunitat de tornar-ho a fer i de reafirmar-se en la seva vocació. La qüestió és si volem un règim horari homogeni en el conjunt del sistema educatiu o consolidem règims horaris diferenciats en funció de la titularitat de les escoles, reduint, en conseqüència, un curs sencer de primària a l'escola pública. Estic segur que seran vostès conseqüents amb el que han dit que pensen una i altra vegada i amb el que s'hi han compromès amb les diferents associacions de pares i mares també una i altra vegada, segons ens han explicat vostès mateixos i ells mateixos.

Demanem, doncs, l'acceptació d'aquestes esmenes al grup proposant o, en el seu cas, les esmenes plantejades per qualsevol dels altres grups que han esmenat en la mateixa línia i, si no és així, el vot desfavorable a la moció dels diferents grups de la cambra, que, per moltes i moltes implicacions negatives que té, no hi podem votar a favor.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, senyora presidenta. Ja parlarem de la sisena hora en la pròxima moció; ara toca parlar del SEP i del que ens deia la consellera Rigau quan va comparèixer en comissió per valorar l'inici del curs escolar. Ens deia que la implantació del SEP a primària se sustentava, com ha recordat ara la senyora Munté, en el fet que aquest servei és de caràcter pedagògic, que té la prevenció com a objectiu primordial, que és temporal, per poder adquirir el procés de lectura i escriptura, matemàtiques, organització del treball i de l'estudi. I també ens deia, malgrat que els fets previs l'havien desmentit, que es pot fer dintre de l'escola, en horari lectiu, a vegades treballant dos mestres a l'aula, o bé també ampliant la franja no lectiva. Ens deia que hi havia escoles que ho feien a primera hora del matí, d'altres al migdia, d'altres a la tarda, etcètera. Això ens deia.

Però Esquerra no qüestionem la necessitat de l'atenció qualitativa individualitzada de l'alumnat, ni tampoc no qüestionem que estigui o no recollida en la Llei d'educació de Catalunya, aquesta atenció individualitzada. Però el que sí que qüestionem –i molt, ho qüestionem– és la manera com s'ha aplicat i l'objectiu real de tot plegat. Perquè què pensem que persegueix aquesta implantació del SEP ara? Doncs, no pas un criteri pedagògic, sinó l'estalvi de diners. Què pensem que ha estat? Doncs, ha estat reordenar els recursos docents amb l'únic criteri d'estalviar recursos. Hi veiem un caràcter discrecional, per cobrir l'expedient de l'atenció

a la diversitat, de cara a la galeria. I creguin-me que m'agradaria estar molt i molt equivocada.

Perquè aquí jo hi observo moltes contradiccions. Per una banda, diuen que allà on és més necessària l'atenció individualitzada, que representa que és als centres amb entorns més desfavorits, allà no es fa SEP, sinó que es manté la sisena hora, i en grup classe. I resulta que l'atenció a la diversitat, que tradicionalment s'ha estat fent en els centres i cada centre segons el seu pla educatiu de centre, atén l'alumnat de manera individual amb suports i desdoblements i ho fa sempre en horari lectiu. I el que s'ha demanat, un cop ha començar el curs, i els inspectors han anat centre per centre, és que es faci el SEP en horari postlectiu. Jo no entenc re; no entenc absolutament re.

Què és el que ha significat el SEP en aquest inici de curs? Doncs, ha significat desestabilització als centres escolars, més dificultats de coordinació entre el professorat; ha estat una font de desigualtats entre docents, ha estat una desestructuració als centres públics un cop el curs ja havia començat. És a dir, no només han eliminat de qualsevol manera la sisena hora a la pública sinó que aquest servei de suport escolar personalitzat que han implantat aquest curs s'ha fet de mala manera i amb un caos. Es van fer amb pocs mesos de diferència fins a cinc instruccions diferents i parcialment o totalment contradictòries entre si als centres. Ja el mes de juny se'n van fer dues de contradictòries, més una reunió que es va fer de la mesa sectorial, demanada pels sindicats, per intentar-ho aclarir. I allí se'ls va dir, als sindicats: «Tranquils, la cobertura de com ho vulguin fer els centres està garantida.» Però ja veiem que no. La inspecció, la inspecció... L'acta encara no l'han vist els sindicats, però això és el que es va dir. I la inspecció ha dit als centres: «No, en horari postlectiu.»

S'emparen en diversos articles de la LEC per validar el SEP. Però la LEC també fixa principis com l'atenció a la diversitat, com la no-segregació, i la cohesió social. I el SEP, tal com s'està aplicant, representa un element de segregació per a aquells alumnes que han de quedar-se als centres una hora més fora de l'horari lectiu. I volem saber quin impacte ha tingut això.

Per tant, quina és l'esmena que hem presentat? Avaluar-ho a l'inici –l'inici–, curs per curs, fins al 2013-2014, i fer-ho de manera aprofundida amb estudis independents. De fet, el que nosaltres teníem entès –poder estem confosos– és que s'havia creat un grup d'investigació, dirigit des de la Universitat de Barcelona, per avaluar i formular propostes per treure el màxim rendiment del SEP.

On queda això si encarreguem l'avaluació només a les espatlles de la inspecció? Per això hem proposat una transacció al punt 4, que diu..., primer una esmena, després una transacció, que diu que el Govern encarregui una avaluació aprofundida de l'impacte de la substitució de la sisena hora generalitzada per l'anomenat «suport escolar» en el nivell d'aprenentatge i de resultats de l'alumnat respecte als cursos anteriors durant el curs vigent i fins al 2013-2014.

Què és el que demanem nosaltres? Avaluació aprofundida, ordre, estabilitat i resultats.

I també demanem, presidenta, la votació separada del punt 3.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, honorable presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, evidentment, per molt objectiu que un vulgui ser, la realitat sempre és interpretada, i el Grup Socialista ha fet la seva interpretació dels fets i jo ara presentaré la del Grup Popular.

Hem parlat molt de fracàs escolar i ho seguirem fent fins que no disminueixi a la meitat com a mínim, suposo. Convergència i Unió ha fet d'aquest tema una de les seves banderes en política educativa. I el Partit Popular pensa que hi està totalment d'acord. Ho hem de valorar.

Curiosament, aquest fracàs escolar s'ha donat malgrat existir –malgrat existir– una sisena hora diària de classe. Potser perquè no era una hora lectiva, eh? Probablement tampoc aguantarien els alumnes una sisena hora lectiva.

La primera vegada que vàrem sentir parlar, el Grup Popular, de la seva supressió, efectivament, senyor Font, el Grup Popular ens hi vàrem manifestar en contra, juntament amb la resta de grups. Però en la moció que llavors vàrem aprovar es demanava a més diverses coses, no només que es mantingués, sinó un informe que determinés si durant els darrers anys hi havia una relació entre la disminució del fracàs escolar i la sisena hora. Aquest informe ens va arribar i va dir que no hi havia una relació directa, que el fracàs escolar seguia sent el mateix.

En aquell moment vàrem començar a debatre els pressupostos, recordo. Clar, cap grup d'aquesta cambra va tenir el coratge de col·laborar a treure'ls endavant, a excepció del Grup del Partit Popular; uns pressupostos, en fi, herència d'un govern tripartit, que no diré l'herència en què consisteix perquè ja la sabem; probablement tampoc és culpa seva absolutament.

Catalunya necessitava uns pressupostos, i nosaltres els vam negociar. Clar, quan s'inicia una negociació, les dues parts han de deixar alguna part, han de cedir en part, perquè, si no, no arribarem enlloc. Evidentment, el que vàrem fer és posar unes condicions, que va acceptar Convergència i Unió. Ens hauria agradat mantenir la sisena hora? Sí, clar, i a tothom. Ens ho podíem permetre? El Govern va dir que no. I aquí és on nosaltres vam negociar. Aquesta és, com dic, la nostra interpretació del que ha succeït.

Atès que no era clara la relació entre la sisena hora i la disminució del fracàs escolar, atès que, diguem-ne,

la caixa de la Generalitat no era buida sinó en números extravermells, doncs, vàrem demanar algunes coses.

Si no es podia mantenir la totalitat de la sisena hora, primer, que es mantingués en un mínim de col·legis, que al final han sigut uns 450; segon, que es garantís a tothom que ho necessités una atenció personalitzada –això ha derivat en el pla que avui s'explica, en aquesta moció, que és el SEP–, i, al final, també, vam demanar que es revisés aquesta mesura, perquè tot pot ser i que d'aquí a un any hagi sigut un desastre total. Bé, una de les nostres esmenes va en aquesta..., a fixar la data, concretament, perquè es faci així. En concret, el punt 4.

Doncs, aquesta és la forma de fer del Partit Popular: negociar tot el que es pugui. El que no es pot no es pot. Tothom tenim línies vermelles. Ja sabem que aquí no podem negociar, eh?, que si un percentatge de la llengua vehicular ha de ser aquest, que l'altre tal...; uns tenen els instituts escola, els altres, doncs, tenen..., etcètera. En aquestes coses, que no es pot negociar, ja ho sabem.

Però a ensenyament hi han alguns punts en què em sembla que tothom estem d'acord. Que els nanos han de fer més esforç? Sí. Vivim en una societat que això no ho facilita. Doncs, aquí hi estem d'acord. Que la implicació de les famílies ha de ser més gran? Hi estem d'acord. Que hi ha d'haver més ordre a les aules? Hi estem d'acord. Que s'ha de renovar, potenciar i enfortir la formació professional? Hi estem d'acord. Que s'ha de desenvolupar l'hàbit d'estudi? Hi estem d'acord.

Clar, les línies vermelles no les traspassem, i no fa falta negociar sobre allò. Ara, sobre les altres coses... Veig que en la moció següent, doncs, el Grup Socialista ha proposat, precisament, en aquesta línia, treballar les coses en què ens podem posar d'acord, que són moltes. I això, doncs, em sembla molt bé.

Bé, si tenim en compte tots aquests punts en comú, podem fer molta feina, però si donem prioritat als temes propis de la ideologia de cadascú, lícita i estupenda, potser perdrem forces que crec que ens estan demanant els nens catalans.

I com que se m'ha acabat el temps, doncs, acabo aquí.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera... Miri, jo vull felicitar-lo, senyor Chumillas, perquè vostè ha explicat clarament de què va la moció d'avui. La moció d'avui és per eliminar la votació de la moció que vam votar, la Moció 30/IX, que es va votar el mes de juny; és per aniquilar-la. En aquella hi va haver una majoria que va deixar en minoria el Govern, que demanava que es mantingués la sisena hora, i la d'avui el

que fa és eliminar la sisena hora per parlar del suport individualitzat, del suport educatiu personalitzat.

Vostès aleshores van deixar el Govern en minoria, perquè –vostè ho ha dit molt clarament– venien els pressupostos, vostès havien d'ensenyar les dents, van ensenyar les dents. Van venir els pressupostos, els van negociar, van permetre que Convergència els aprovés; aleshores van votar en contra, per exemple, d'esmenes com la del meu grup que demanaven mantenir la sisena hora. Vostè ho ha dit clarament: «Vam deixar caure la sisena hora, perquè alguna cosa s'havia de negociar.» I el Govern de Convergència «apretava» perquè això caigués. I avui, menys de sis mesos després, ja estan convençuts que aquella sisena hora ja no feia falta, i per tant ja els permeten amortitzar aquella moció i que aquests dies que s'hi havia de donar compliment, el Govern ens havia de presentar un informe per donar compliment d'aquesta moció que garantia la sisena hora per a aquest proper curs..., doncs, ja no cal que ho facin. Escolti'm, rodó, eh?, rodó per a vostès, rodó per al Govern de Convergència. No tinc tan clar que sigui rodó per als nens i nenes que aquest any estan a primària o per a l'escola pública de Catalunya. Però, en tot cas, a vostès els ha sortit rodó.

Què ha passat, mentrestant? El Govern ha guanyat temps, i ens presenta ara aquesta proposta..., no només d'eliminació de la sisena hora, que em costa recordar quan es va presentar com un element de lluita contra el fracàs escolar, perquè això és el que han avaluat. En el seu moment es va presentar sobretot com una mesura d'equitat, com una mesura de construcció també del que era el servei públic d'educació, el servei d'educació de Catalunya; com una garantia, també, de construir una homogeneïtat en el nostre sistema educatiu. Això veig que no s'ha avaluat en l'informe que el Govern va encarregar; només es mesura l'impacte que aquests dos anys i mig, tres han tingut en el fracàs escolar, quan el fracàs escolar està en molts dels alumnes que no han passat mai per aquesta sisena hora.

I, a més, ens presenten aquesta sisena hora garantida com un element que en aquells centres amb més dificultats es mantindrà. Però, si la mantenen a l'escola rural, que és la que té els resultats acadèmics més brillants de Catalunya! Les notes més altes de Catalunya són a l'escola rural! I allà hi haurà sisena hora! Però que no ho veuen, que no s'aguanta per enlloc l'argumentació pedagògica o acadèmica de la sisena hora? Si la senyora Munté ho ha dit molt bé: és una qüestió ideològica, és una qüestió de deixar amb menys competència l'oferta de l'escola pública. No hi ha instituts escola, perquè només els poden tenir les escoles concertades; no hi ha sisena hora, i per tant debilitem l'oferta de l'escola pública. Escolti, és que és rodó; si es posen d'acord de seguida en això.

Per tant, no ens fem trampes parlant de pedagogia i d'avaluació. Volen avaluar l'impacte de la sisena hora? Facin-ho. Hi ha escoles que fa vint-i-cinc anys que apliquen la sisena hora a Catalunya? Per què no comencen per avaluar aquestes? Són escoles que fa vint-i-cinc anys que tenen alumnes que fan sisena hora. Avaluïn aquestes escoles i aquests alumnes, si milloren, si progressen, si un horari així d'extensiu els afecta o no.

D'aquestes, no en parlen; no sabem si fer una hora de més per aquests alumnes és bo o dolent, si els estressa aquesta jornada escolar... D'aquestes, no els interessa. Només a l'escola pública, que fa tres anys que l'aplicava.

Nosaltres hem presentat cinc esmenes, que, ja els ho dic, és una esmena a la totalitat a la seva idea d'eliminació de la sisena hora a l'escola pública, i tant, però pel que els dèiem: perquè primer l'eliminen a l'escola pública; l'eliminen, també, a les escoles concertades que ara tenien alumnes amb dificultats. On són els contractes programa, consellera? Quants n'hi haurà l'any vinent? Perquè les escoles no ho saben. Com ho faran les escoles de Vic sense aquests contractes programa? Perquè aquestes escoles concertades donen sisena hora als alumnes, mantinguts amb un contracte programa de la Generalitat. Si els treuen aquest contracte programa, què passarà, que aquests alumnes de les escoles concertades també es quedaran sense sisena hora? Hi haurà alumnes amb dos horaris en els mateixos centres? Com ho pensen fer, doncs?

Mirin, els ho diem nosaltres però no només els ho diem nosaltres, els ho diuen també els informes internacionals, i no només els internacionals a què vostès es refereixen: el millor pla contra el fracàs escolar és posar recursos allà on hi ha alumnes amb necessitats i barrejar els alumnes que tenen dificultats. Prenguin mesures per no concentrar els alumnes amb dificultats, perquè no estiguin tots junts a la mateixa aula, perquè no estiguin tots junts en els mateixos centres, barregi'ls.

Ahir la consellera parlava d'alumnes resilients; és a dir, aquells alumnes que en funció de la seves expectatives escolars haurien de treure molt males notes i, en canvi, se'n surten, i, en canvi, estan per sobre de la mitjana. Aquests alumnes són els que estan barrejats. A aquests alumnes els beneficia estar amb alumnes que tenen millors expectatives socials, millor entorn econòmic i millors qualificacions acadèmiques.

La barreja és el millor pla contra el fracàs escolar. I posar recursos perquè aquesta barreja no perjudiqui a ningú. És el contrari del que vostès faran amb el decret de zonificació, que permetrà que encara hi hagi zones més concentrades i més concentració...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...en els centres –acabo. És el contrari del que han fet amb els cinc punts a l'hora de matricular. És el contrari de la seva política.

Per tant, sí, com deia la senyora Munté, és una qüestió d'ideologia. I nosaltres votarem que no a la seva moció.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, a favor dels punts de la moció que es dirigeixen a reduir el fracàs escolar i a evitar el risc d'exclusió social. Jo entenc que respecte a aquesta polèmica de la sisena hora, doncs, hi ha molta càrrega ideològica en tots els arguments, i el que penso és que el Govern, després d'una avaluació de l'impacte d'aquesta sisena hora, ha trobat una solució que a mi particularment no em sembla malament: el manteniment d'aquesta sisena hora en els centres educatius que estan en uns contextos desfavorits socialment. Penso que es mantenen els principis que van inspirar la sisena hora, d'equitat escolar, com ara deia la diputada Camats, i es cercarà, doncs, una millor qualitat educativa en aquests centres, i també servirà com a instrument per la lluita contra el fracàs escolar.

El que sí que també penso, en matèria d'ensenyament, és que s'ha de cercar el consens de trobar un equilibri entre l'horari lectiu i el temps del migdia, que es regeixi per criteris de racionalitat educativa, per evitar, doncs, una durada excessiva de la jornada laboral. Estic d'acord amb la diputada Munté quan ha fet referència –i això ho confirmo– que a fora d'aquí, de l'Estat...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

...–sí, acabo, presidenta–, doncs, fan menys hores i la qualitat de l'educació no és pitjor que la que tenim, no?

Quant al fracàs escolar volia dir algunes coses, però penso que per millorar la detecció precoç del fracàs escolar la personalització de l'educació és una de les mesures.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, consellera, el Grup de Solidaritat, després d'un debat intern intens i havent sospesat l'opinió d'una mostra prou àmplia de mestres i professionals del sector, aposta per adequar els horaris escolars a les recomanacions europees i fer el suport individualitzat dins de l'horari normal de les vint-i-cinc hores, iguals per a tots els centres i per a tot l'alumnat. És així que s'arreglen els països més avançats del nostre entorn, i els resultats escolars no són millors per fer-hi moltes més hores. Pensem que és aquesta, la millor solució de cara a la xacra del 30 per cent del fracàs escolar.

Ara bé, és evident que aquesta opció no obvia la dèria que té el Govern de retallar i, quan convé, escurar-se convenientment en la LEC, recorreguda o no,

per justificar-se. Certament, el que cal és una política de manteniment o augment de les plantilles de professorat, amb una inversió molt més gran i realment pensada per fer reduir el fracàs escolar.

El que sorprèn, ja per acabar, és que el Govern s'en-testi a afirmar, per activa i per passiva, que compten amb els mateixos docents de l'any passat. Des de Solidaritat afirmem que no és així, perquè el nombre de professorat jubilat, amb centenars de jubilacions, sobretot a primària, és superior al nombre de personal de nova contractació.

Per acabar, a més, en cap cas no s'hauria de parlar de «manteniment de personal», quan hi ha hagut un increment de 21.000 nous alumnes. I on han anat a parar? Doncs, s'han carregat damunt les espatlles d'un professorat al qual, a més de les retallades salarials dels dos últims anys, se li ha incrementat l'horari lectiu en una hora.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, jo crec que algun portaveu ja ho ha dit abans millor que jo, i el que faré és repetir-ho, eh?: avui el que parlem és com compensar, com es diria en termes econòmics, o com fer una «quita», podríem dir, ara que es parla d'això, a la moció que es va aprovar en aquest Parlament, que deia que s'havia de complir amb la sisena hora. Aquesta és... No ho sé, ja veurem qui hi vota a favor, potser hi voten els mateixos partits que van votar a favor de la sisena hora; ja veurem què fa el Partit Popular, si salva el Govern en això. Però es va tenir una obligació de complir amb la sisena hora aquest curs, i vostès han passat literalment d'una moció del Parlament, han passat literalment d'un pacte, i ara ens vénen que el reforç és la solució. No, senyora Rigau, el reforç és complementari. I no ens vinguin amb: «O el reforç, o la sisena hora.» És sisena hora, que si no funcionés suposo que les escoles concertades la traïen també, si fos tan negativa, i en canvi la deixen, i el que fem és ficar un reforç com a substitutiu.

I al senyor Mas se li va escapar aquí en el debat de política general; va dir: «És una qüestió pressupostària.» Efectivament. Vostès ens ho han venut com a pedagògic. No, és una retallada econòmica, que ens costa menys fer reforç puntual que fer una sisena hora a l'escola pública. Però, en definitiva, el que fan vostès és que l'escola pública torni a ser una escola que té un curs menys quan acaba el cicle escolar, i l'escola concertada té un curs més. Si és molt senzill! Sí que és ideològic, efectivament, és un model; un model on no hi ha igualtat d'oportunitats, sinó que es pensa que unes determinades escoles han de ser una mena de calaix de sastre, on la gent vagi allà i, bé, funcioni menys que una altra escola.

Si a més a més hi sumem... Jo ho nego, nego la major, vostès parlen tota l'estona d'un model d'èxit. No, de model d'èxit, no; això és un model de fracàs, de fracàs escolar. Hem vist la manipulació de l'informe PISA que va fer el Govern anterior, hem vist com cobrien, aquesta conselleria i aquest Govern, la maquillada que es va fer de l'informe PISA que diu la Fundació Jaume Bofill, i amb aquestes dades de més d'un 30 per cent de fracàs escolar vostès ens vénen a vendre que fer una hora menys és magnífic, és una solució. Doncs, no. En tot cas, potser no és l'única solució, però no s'ho creu ningú, que fer un curs menys sigui millor que fer un curs més, no s'ho creu ningú, no ens intentin vendre la moto: és una retallada econòmica i pressupostària. I vostès han decidit retallar en educació i sanitat, i no retallar en altres qüestions, ho vam veure ahir: ni en estructures polítiques, ni en construcció nacional, ni en altres temes. És una opció ideològica, efectivament, de no retallar on menys...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...ho necessiten els ciutadans –vaig acabant, presidenta– i retallar allò essencial que alguns creiem que era el tret comú de tots els ciutadans: defensar l'educació i la sanitat públiques.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Perdoni, presidenta, demanaré també –no sé si ho ha demanat algun portaveu anterior, crec que la senyora Simó– el número 3, també, per separat. Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernàndez

Sí, gràcies de nou, senyora presidenta. Per posicionar-me sobre les esmenes, agraint-les totes, pel debat que això ha suscitat. Aniré en el mateix ordre dels intervinents.

Pel que fa a les esmenes del Grup Socialista, el seu alarmisme, senyor Font, no té límits. Vostè recorda el que ha dit quan estava aquí a dalt fa uns minuts? «Aniquilació de la sisena hora, vulneració de drets fonamentals, reducció de l'horari escolar, a les famílies els toca, tenen la sort que els toca una escola o una altra...» Escolti, afortunadament, un percentatge elevadíssim de famílies –elevadíssim de famílies– acaba portant els seus fills i filles a les escoles escollides en primera opció. No els hi toca, això no és una loteria, afortunadament; jo sí que dic «afortunadament».

No s'aniquila la sisena hora. De fet, no podem estar d'acord amb les seves esmenes i no les hi puc acceptar, perquè nosaltres parlem de mantenir-la, efectivament, en uns determinats entorns. Vostè és el que no està d'acord amb aquest manteniment, d'acord?

No es vulneren drets fonamentals, i per descomptat que no hi ha una reducció de l'horari. Com pot dir «una reducció de l'horari escolar»? Escolti, el currículum són cinc hores, seguiran sent cinc hores. No sé què deu pensar vostè, per exemple, d'un sistema, que aquí sí, segur que sense matisos estem tots d'acord, un sistema d'èxit com el sistema finlandès, en què l'horari diari escolar és de quatre hores –quatre hores. Per tant, això sí que serien, fent servir les seves paraules, dos cursos menys dels que tenen aquí els nostres alumnes. Doncs, serà veritat, podrà admetre algun dia que potser el nombre d'hores a l'escola no és determinant a l'hora de parlar de l'èxit escolar?

En fi, en tot cas, i com és obvi, no podem acceptar les seves esmenes.

Pel que fa al Grup d'Esquerra Republicana, compartim el què, senyora Simó, l'avaluació, l'avaluació aprofundida, com vostè deia, però no el com, eh? L'avaluació sobre aquest suport escolar personalitzat s'ha de fer, es farà, òbviament, però vostè demana que sigui a càrrec d'un grup d'experts, com explicava molt bé en la seva intervenció, del Consell Superior d'Avaluació i de la inspecció educativa. Nosaltres creiem, crec que es barregen funcions, i és, concretament la LEC, en el seu article 178, que estableix que la inspecció educativa té atribuïdes com a funcions, entre d'altres, l'avaluació interna, el rendiment educatiu, el control i supervisió dels objectius dels centres. És això el que volem valorar. El Consell Superior d'Avaluació, com el seu nom indica, doncs, el que valora, el que estudia és el sistema, no els centres, eh?

Vostè deia: «Què ha suposat el suport escolar personalitzat, el SEP, què ha suposat?», i parlava de caos. Home, tampoc hi estic d'acord, li ho he de dir, no hi estic d'acord, no hi ha hagut un caos. Tot canvi de mesures requereix un rodatge, i, si no, que els ho expliquin a vostès amb la sisena hora, quan es va introduir; també podríem parlar de caos. Va costar molt que les escoles es poguessin adaptar a un, dos, tres diferents horaris, eh? I no digui –tampoc li demano, si us plau, la seva opinió, però jo també he de dir clarament que no hi estic gens d'acord– que el SEP és una mesura segregadora. No és segregadora, perquè si fem servir aquest argument arribaríem a l'absurd de dir que, per exemple, les aules d'acollida, que en deuen estar ben orgullosos –nosaltres també–, són mesures segregadores. No ho són. No podem acceptar la seva esmena, senyora Simó.

Pel que fa a les esmenes del Grup Popular –acabo ràpidament–, entenem que s'adeqüen i milloren el text inicial, fan referència als alumnes amb altes capacitats; a presentar l'informe al qual estava jo fent ara referència aquí al Parlament, em sembla absolutament correcte, i que la informació, doncs, arribi a tots els equips directius, sobre els continguts i gestió del SEP. Entenem que milloren el nostre text i les acceptem i les hi agraïxo.

Pel que fa al Grup d'Iniciativa Verds, escolti, vostès no es mouen ni un mil·límetre. No es mouen ni un mil·límetre, no, ni davant d'aquell informe de la inspecció educativa que deia que no ha quedat demostrat que els centres que van fer la sisena hora millorin resultats.

I nosaltres entenem que les necessitats del sistema evolucionen i, per tant, les polítiques educatives també han d'evolucionar. I vostè ens diu: «Facin una avaluació en aquells centres que fa més de vint-i-cinc anys, ininterrompudament, que apliquen la sisena hora.» Miri, fa vint-i-cinc anys no teníem ni la LOGSE, perquè estem parlant de l'any 86; per tant, la referència és poc afortunada. Vostè parla dels centres concertats, ja ho sabem; molt bé. Escoti'm, les proves de competències bàsiques que realitzen els alumnes a sisè de primària, evidentment, es fan a tots els centres, a tots, i independentment de la seva titularitat, només faltaria; la mostra es fa sobre tots els centres sostinguts amb fons públics. I aquests resultats, aquests resultats d'aquesta avaluació, que vostè deu conèixer perfectament, indiquen any rere any que no és la titularitat del centre, que no és el nombre d'hores, el que determina uns determinats resultats acadèmics. És l'entorn —és l'entorn—, no és la titularitat.

La presidenta

Senyora diputada...

Neus Munté i Fernàndez

Vaig acabant, senyora presidenta, acabo de seguida.

I en la seva darrera esmena vostè ens demana que no s'afavoreixi la concentració d'alumnes amb necessitats educatives especials. Miri, aquí estem d'acord, totalment d'acord. Però amb quina autoritat moral ens diu això, senyora Camats, quan vostè pertany a una força política o a unes forces polítiques que han tingut responsabilitats directes o han pogut influir de manera molt directa, per exemple, en l'Ajuntament de Barcelona, o fins i tot hi han governat durant una pila d'anys? Precisament no ha estat la ciutat de Barcelona un exemple pel que fa a evitar aquestes concentracions. Li puc donar exemples de barris i de districtes on vostès no han mogut un dit, no han fet absolutament res per evitar aquestes concentracions. (*Veus de fons.*) Sí, home, li ho puc explicar. Al districte...

La presidenta

Senyora diputada, no té més temps...

Neus Munté i Fernàndez

...de Sant Antoni, sense anar més lluny: escoles concertades, en un mateix territori, amb un 51,5 per cent d'alumnat immigrant i altres ben a prop amb un 5,9 per cent, i a les escoles públiques exactament el mateix. Per tant, escolti, no pateixi, aquest Govern, aquest Govern i el govern municipal, uns en onze mesos, els altres en sis mesos, no ens pot demanar que fem més que el que vostès han fet a l'Ajuntament de Barcelona en trenta anys, per exemple. No pateixi, que evitem aquesta concentració, com ja s'ha fet amb èxit a d'altres ciutats on també hi havien moltes dificultats...

La presidenta

Senyora diputada, ja no li puc deixar més temps.

(*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

Senyora Camats... Per quin motiu?

Dolors Camats i Luis

Perquè la senyora Munté ha fet unes al·lusions directes...

La presidenta

Trenta segons.

Dolors Camats i Luis

Molt bé, gràcies, senyora presidenta. Senyora Munté, em sorprèn que vostè parli d'immobilisme de la meua força política, quan nosaltres varem moure'ns, i molt, quan en aquest país es va signar un pacte nacional per l'educació, com varem moure'ns, i molt, perquè hi hagués una llei d'educació que finalment vostès van torpedinar amb mesures precisament que eviten que es pugui trencar amb la segregació. Perquè li puc recordar les esmenes de la portaveu de Convergència en aquell moment, la senyora Rigau, que parlaven precisament de com no obligar a trencar la segregació escolar. Que vostè em parli d'immobilisme, quan està tornant als anys vuitanta amb les seves mesures educatives, sorprèn, senyora Munté.

(*Anna Simó i Castelló demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Simó? (*Pausa.*) Trenta segons.

Anna Simó i Castelló

Per al·lusions de la senyora Munté. No m'amagui l'ou, senyora Munté: hem parlat de caos entre l'horari lectiu i postlectiu; hem parlat que, certament, quan hi ha canvis, com en la implantació de la sisena hora..., hi va haver molts problemes en la implantació, però s'havien planificat prèviament. Vostès han dit a les escoles: «Feu en horari lectiu, postlectiu, com vulgueu...», i després els inspectors han anat, centre per centre, als centres que havien fet el suport en horari lectiu per dir-los que l'havien de fer en postlectiu. Són aquests, els canvis, quan no se sap cap on es va. Aquests són els problemes i a això em refereixo.

(*Neus Munté i Fernàndez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Munté, vint segons.

Neus Munté i Fernàndez

Gràcies, senyora presidenta. He dit això d'«immobilisme» perquè vostès, independentment del que digui un informe de la inspecció educativa, independentment del que s'estigui aplicant amb èxit en altres països i del que les noves mesures, la innovació en matèria educativa..., s'estigui portant a terme, vostès no es mouen. I es devien moure molt segurament en el Pacte

nacional per a l'educació. Malauradament aquest grup parlamentari no es va poder moure perquè en cap moment va ser convidat; aleshores no hi va haver diàleg i no va ser convidat a participar-hi. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació –passem a la votació.

S'ha demanat votació separada del punt 3. Per tant, votem en primer lloc el punt 3.

Comença... Un moment –un moment. (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 91 vots a favor, 36 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar la resta de la moció amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament (tram. 302-00075/09)

Passem al punt catorzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la moció que presentem com a conseqüència de la interpellació feta sobre les darreres actuacions del Govern en matèria de política educativa té per objectiu emfatitzar la necessitat d'un diàleg, d'una conversa lleial entre el Govern i els grups polítics de la cambra sobre els principals eixos d'actuació d'educació. I també insistir sobre el compliment per part del Govern de les mocions i resolucions aprovades pel Parlament en matèria d'educació, que ja són moltes i moltes i moltes: trenta-sis mocions i resolucions aprovades en el plenari en matèria educativa, seixanta-tres resolucions aprovades en la Comissió d'Ensenyament i Universitats en matèria educativa, que, ara per ara, més enllà del paperam habitual que corre amunt i avall intentant documentar que es fa alguna cosa, no deixen de ser encara mocions i resolucions en la seva major part sense compliment; estem al procés de rendir comptes del compliment, amb els endarreriments corresponents..., són encara mocions i resolucions sense execució, però totes suposen un mandat ferm sobre alguna àrea precisa de l'educació al Govern.

La moció que presentem es fonamenta en les diferents situacions excepcionals que vivim i particularment en

l'afectació de l'educació per la política de retalls que justifiquen la reivindicació del compliment de les mocions aprovades i l'objectiu de promoure un diàleg entre totes les forces polítiques per tractar aquesta situació.

Els dèiem que, després d'anys de realitzacions i avenços, amb bona lògica a ningú amb dos dits de front se li podia ocórrer tocar el servei d'educació per les implicacions que té de tot ordre; lluny de pensar que s'hauria de preservar l'educació dels ajustos i potser fins i tot accentuar l'esforç en educació per les conseqüències que té, és, en canvi, matèria objecte de retalls de manera generalitzada, de limitacions, de reduccions de plantilla i de qüestionament del seu abast i de la seva projecció global.

Hi ha un factor, a més, que els dèiem, que era el de l'engronsament sobre la situació que els feia encara una mica més responsables. És una qüestió que ens preocupa, que no acabem de saber ben bé quines coses obeeixen a un intent de racionalització de despesa i quines coses obeeixen a un efecte d'engronsament que res té a veure amb els interessos generals ni tampoc amb les exigències estrictes de la política d'ajust en marxa, i sí, en canvi, amb posicions ideològiques relacionades amb la concepció dels serveis públics i del benestar, com ha passat a Salut. Hi ha una concepció de fons que cueja, que ensenya els ullets per la teulada, que motiva una sèrie de decisions i de mesures però que no acaba de ser explícita i que es mou al darrere de la situació de l'educació i de la salut sense que sapiguem ben bé què és, i que no acaben d'explicar, no? Aquesta és la situació.

Insistent en aquesta motivació bàsica de la moció, ha quedat clar finalment i corroborat que el retall en educació és del 7 i mig per cent indiscriminat sobre el total educatiu i també que tots els eixos de política educativa queden hipotecats, complicats o amenaçats pel fet que, com dèiem, la primera xifra bruta de reducció de les despeses de funcionament, un cop fet el càlcul, es situa fins –fins– a un 38 per cent possible –serà un 35, serà un 32, serà un 36–, però facin el càlcul, només agafin una regla de tres i els sortirà que són les despeses que afecten directament les escoles, els instituts i les famílies. Esperem que no sigui així; esperem que no sigui així, senyora consellera.

Les actuacions que queden intensivament afectades i sobre les quals caldria un especial diàleg, en la línia que estàvem comentant que explicita la moció, són les que fan referència als concerts, als convenis amb els ajuntaments, a la continuïtat de les escoles bressol, a les escoles de música, al transport escolar, al menjador escolar, als llibres de text, a les beques i a les ajudes en general, als programes horitzontals relacionats amb l'escola inclusiva, al tractament de la immigració, al suport de l'alumnat amb necessitats especials, a l'aprenentatge de llengua, i moltes i moltes i moltes altres necessitats peremptòries que estan sobre la taula en aquest moment.

Un altre fonament de la moció és l'aclariment i la transparència sobre els arguments, la manera en què han intentat justificar la situació en aquest sentit de dir «vostès més» o «altres ho fan», al·ludint sempre una mica

al tòtem aquest de la paraula «Madrid» com a sinònim de govern central, despòtic i discrecional; «el Govern central ho fa més, per què no ho podem fer nosaltres?», és una mica el que diuen.

Però la realitat comparativa no és la que diuen ni la que volen fer creure. Saben vostès, ja els ho vàrem dir l'altre dia, que al Ministeri d'Educació no s'ha produït cap retall en matèria de pressupost escolar que afecti escoles i instituts perquè les escoles i els instituts estan tots transferits a les comunitats autònomes. No hi ha cap retall del Govern central en pressupost escolar. Els ajustos no fan referència a escoles, fan referència a oficines i a alguns programes generals relacionats amb la cohesió, digui el que digui el senyor Duran Lleida en les seves epístoles successives als barcelonins.

Aquesta és la realitat. I es tracta de fer llum sobre la realitat de les coses, és a dir que les causes primeres i la realitat que fonamenta les decisions es coneixin realment.

Tot això ens porta, senyora presidenta, acabant, a reiterar dues afirmacions, que és el que proposa la moció i que els proposem una votació favorable: que és necessari un diàleg entre el Govern i les forces polítiques sobre totes aquestes decisions transcendents que està prenent el Govern, des del nostre punt de vista perjudicials –òbviament, des del nostre punt de vista, a la nostra manera de veure– i que aquest diàleg s'ha d'iniciar seguidament, a més, no? I també que en la mesura que el Parlament ha anat optant en alguns àmbits de l'educació..., el Govern executi fil per randa també les indicacions fetes pel Parlament en cada un d'aquests àmbits de l'educació, que, els ho reitero, sumen en total noranta-nou mocions i resolucions aprovades...

La presidenta

Senyor diputat...

Daniel Font i Cardona

...per majoria en aquesta cambra en matèria educativa.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula per defensar les esmenes l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Bé, nosaltres estem a favor del que es planteja a la moció. L'únic que volem fer és una esmena, perquè es parla de complir les mocions aprovades al Parlament, cosa que, com vostès saben, hem defensat aquí i en comissió, i l'únic que afegim és que el Partit Socialista sumi i accepti l'esmena de no només complir mocions, que són, diguéssim, reglamentarisme parlamentari, sinó complir sentències. Per tant, el que li demanem al Partit Socialista és que..., no que comparteixi sentències, que es com-

pleixin, que és diferent, eh? No demanem aquí que algú estigui d'acord amb el que ha dit el Tribunal Suprem o el Tribunal Constitucional, demanem que acceptin i facin complir les sentències judicials, que són una miqueta més importants, en termes jurídics, que les mocions del Parlament, que no és que no ho siguin, eh?, que també s'han de complir.

Però nosaltres l'únic que demanem és que es compleixin les mocions del Parlament i les sentències judicials. Senyora Rigau, vostè que ho sap, el que haurien de fer no és desacatar, no és cridar a la insubmissió, no és fer dobles discursos, públics i privats; fer per un costat un recurs que diu que estan complint el bilingüisme a les escoles i, per l'altre, dir públicament que no pensen complir ni la tercera hora de trenta hores, no? Doncs, jo crec que al Partit Socialista en aquesta esmena li demanem que accepti aquesta posició i que, per tant, accepti una cosa de sentit comú, eh?, que és el compliment de les sentències i el respecte a la llei. Aquesta és la nostra esmena.

En la resta de punts podem compartir, com els deia, els principis que es plantegen; de fet, votarem favorablement en aquest sentit.

Però aquesta esmena va encaminada bàsicament a una cosa que molts ciutadans que ens puguin estar veient deuen al·lucinar una mica, si em permeten l'expressió; és a dir que el Parlament insti el Govern o que el Parlament faci complir les sentències judicials.

A aquest punt hem arribat –a aquest punt hem arribat–, consellera: un govern insubmís, un govern que fa bandera d'incomplir les sentències, un govern deslleial amb l'Estatut i amb la Constitució, un govern que no respecta el marc jurídic essencial, la convivència, en definitiva, que suposen aquestes lleis. No només un govern; efectivament, un govern i també tres partits que van governar i que, en comptes d'acceptar, al marge de discutir o no compartir, el dictamen d'una sentència judicial ferma, com és el del Tribunal Suprem i com és el del Constitucional, el que fan és donar suport..., no?

Jo crec que hem vist una cosa en aquest país que no s'havia vist enlloc, que és una ministra d'un govern d'Espanya, la senyora Chacón, defensant la insubmissió i dient una cosa molt greu en dret. I crec que la senyora Chacón està formada en dret. I va dir: «Els polítics i el Parlament estan per sobre la justícia.» Quan això ha passat a la història, que els polítics s'han posat per sobre la justícia, ha acabat molt malament... (*Veus de fons.*) No, no, això ho va dir la senyora Chacón; té vostè raó, la senyora Chacón. I ho diu una ministra d'un país. És molt greu això que estem dient ara mateix, no? Doncs, això és el que passa a Espanya i en concret a Catalunya. Per tant, nosaltres no volem res més que no entrar en discussió, no hi ha discussió, és dret, i per tant s'ha de complir. Després podem discutir els models educatius, la pedagogia, però això s'ha de complir.

I, per tant, el nostre punt, hi insisteixo, és a favor dels principis d'aquesta moció, però li demanem al Partit Socialista que faci el que no ha fet fins ara, que esmeni

la senyora Chacón, que esmeni la posició d'insubmissió d'aquest Govern...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...que en definitiva se sumi a aquesta proposta de sentit comú, que és fer complir mocions i fer complir sentències.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, senyora presidenta. Ens deia la senyora Rigau en comissió, en la presentació de la valoració de l'inici de curs escolar: «La planificació ha estat clau de l'èxit.» Tanco cometes. I ja aleshores li vam dir: «Doncs, per nosaltres aquí no hi ha hagut èxit ni hi ha hagut planificació, perquè hi ha hagut almenys quatre qüestions que el que han fet és generar caos, per una banda, als ajuntaments i als ens locals, i, per l'altra, als docents, als directius i a les famílies, especialment als centres de primària.» Parlava del tema de les subvencions a les escoles bressol, a les escoles de música i dansa, al transport escolar pels consells comarcals i el que ara hem parlat de la sisena hora i el SEP.

En el cas de la sisena hora, vostès parlen d'un gran èxit de planificació, del que es deriva de l'Acord de govern del 10 de maig, en què van modificar l'aplicació de l'horari escolar a primària i van treure la sisena hora. I nosaltres el que li hem de dir és que no estem d'acord que això hagi estat ben planificat –ja ho hem dit abans– i a més a més no estem d'acord que s'hagi tret la sisena hora. Primer, perquè és una qüestió absolutament ideològica –s'ha dit. No estem d'acord que no hagi servit la sisena hora per millorar els resultats escolars. Vostès van encarregar un informe per justificar el seu objectiu de treure-la, van pressionar perquè es fes ràpid i a corre-cuita un informe de la inspecció.

I nosaltres el que hem fet en aquest cas és presentar una esmena al primer punt de la moció del Partit Socialista per una raó molt clara. Diu: «Complir les mocions aprovades al Parlament de Catalunya.» És que només n'hi ha hagut una, de moció aprovada en matèria educativa, que és aquesta de la sisena hora, fins al moment en què es va presentar. *(Pausa.)* Senyor Turull, no, fins al moment en què es va presentar aquesta moció. I, a més a més, s'ha incomplert de manera flagrant, diguin el que diguin.

Hem arribat a una transacció amb el Grup Socialista per afegir-hi no només complir les mocions, sinó també les resolucions aprovades al Parlament de Catalu-

nya. Realment és lamentable que hagi d'haver-hi un punt d'una moció que digui «complir les mocions i allò que s'acorda en aquest Parlament».

I per nosaltres el que és més lamentable és que amb aquesta decisió de treure la sisena hora el que han fet és que continués prevalent la doble xarxa, amb horaris diferents, quan el Pacte nacional per a l'educació precisament el que buscava era acabar amb aquesta dualitat, acabar amb aquest discurs dels uns contra els altres. I vostès el que han fet és mantenir privilegis i mantenir la inequitat, i que hi hagi famílies que paguen entre sis-cents i set-cents euros/any per tenir una sisena hora a la concertada i que se'ls digui, des del Departament d'Ensenyament, que estan llençant els diners, perquè la sisena hora no contribueix a millorar el resultat; això, per una banda.

I, per l'altra, que es neguin a reprogramar, com els ho hem demanat de manera reiterada, l'aplicació de la sisena hora universal i la gratuïtat de la sisena hora a la concertada, seguint el calendari del compromís que fixa la LEC d'increment de recursos. Tot i que, de fet, amb aquest estil que té el Govern ara de modificar lleis que són de país per la via d'altres lleis o d'altres acords, doncs, el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària que ahir va començar a caminar en aquest Parlament, gràcies a un acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular, es carrega d'una ploma la disposició final tercera de la LEC, que diu que l'any 2007 «s'ha d'haver anat incrementant els recursos de manera que el percentatge del PIB que es destina a educació a Catalunya...» –el 2017 he dit– «a Catalunya ha de ser equivalent als dels països de l'entorn o, en tot cas, al 6 per cent del PIB». Si apliquem la Llei d'estabilitat pressupostària, tal com vostès la van tirar endavant ahir, això serà impossible. Això és la moda que ara hi ha, igual que es modifica la Llei del cinema mitjançant un acord amb les *majors*. Així es fan els temes de país.

Jo abans els demanava, en el posicionament de la moció anterior al Govern, consellera, avaluació aprofundida, ordre, estabilitat i resultats. Ara els demano, consellera, com diu aquesta moció, diàleg, avís previ als ens locals, avís previ a la comunitat educativa, consens, consens polític també per tal de fer les coses millor, planificades, i que generin una estabilitat al llarg dels anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Senyora presidenta, consellera, senyores i senyors diputats, permetin-me comentar que és el primer cop que comparec en aquest plenari i que inicio aquesta intervenció amb un cúmul de sentiments i de pensaments trobats i retrobats, pensaments en familiars, en companys i amics, en la meua comarca de les Garrigues, en moments viscuts, intervenint en un tema d'educació, un àmbit en el qual he estat immersa la

major part de la meua vida en la vivència de la docència familiar, en la meua pròpia activitat docent o en l'acció sindical relacionada en l'ensenyament, i també amb un sentiment lògic de respecte i consideració amb tots i cada un dels que en aquest moment m'escolten.

Comparec per fixar el posicionament del Grup de Convergència i Unió en la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les darreres decisions del Departament d'Ensenyament, presentada pel Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya.

En principi, hem de fer palesa la perplexitat davant d'aquesta moció, perplexitat fonamentada en la naturalesa i en el contingut de la corresponent interpellació. Ens ha resultat difícil trobar-hi la contextualització. Amb tota la cordialitat que a hores d'ara vull pensar que ja em suposa, senyor Font, voldríem dir-li que, escoltant i repassant la seva interpellació, no interpretem clarament les finalitats de la moció presentada. Si bé és cert que el primer punt es deixa entreveure i que al final de la seva exposició fa al·lusió a l'objectiu del segon punt d'aquesta moció.

Pel que fa al primer punt, que ja avanço que hi estem totalment d'acord, només faltaria, vostès ens demanen el compliment de les mocions aprovades al Parlament en matèria de política educativa. Volem recordar que en el debat de política general el Partit dels Socialistes de Catalunya va presentar una proposta de resolució que va ser aprovada, en la qual instaven el Govern de la Generalitat a complir les mocions i les resolucions aprovades pel Parlament, ja sigui en Ple o en comissió.

Considerem, per tant, que estem tractant un tema redundant. Les eines de les quals des del Reglament d'aquest Parlament ens hem dotat garanteixen els mecanismes per afrontar i complir les mocions, i pensem que aquest és un punt evident; però, dit això, repetixo que estem plenament d'acord amb el contingut del primer punt.

Pel que fa al segon punt de la moció, nosaltres hem presentat una esmena que pensem que reforça l'objectiu demanat. Proposem intensificar el diàleg amb les forces polítiques amb representació parlamentària en el marc de la LEC, és a dir, en el marc del contingut de la llei vigent, amb l'objecte de propiciar espais d'entesa col·lectiva en el desenvolupament de les principals mesures de política educativa catalana; esmena que hem transaccionat amb el Partit dels Socialistes de Catalunya i que el diputat del grup proposant suposo que farà arribar amb el text resultant a la Mesa.

Evidentment, oberts al diàleg amb els grups parlamentaris i oberts al diàleg amb els sindicats, amb crítiques i queixes, però amb diàleg; amb el Consell Escolar de Catalunya, amb totes les entitats corresponents, sense oblidar el diàleg importantíssim, el que aporta el debat educatiu, amb els mestres, amb els professors, amb els pedagogs, amb aquelles persones que realment fan efectives les polítiques educatives, i, en definitiva, diàleg amb tota la comunitat educativa.

Els objectius del Govern són clars, exposats amb especial prioritat pel president de la Generalitat en el debat

de política general, explicats i detallats per la consellera d'Ensenyament en diverses compareixences en seu parlamentària: Llei d'educació, orientació amb ulls posats en l'Europa del 2020, lluita contra el fracàs escolar i una garantia de futur personal i social.

Ens afegim, com sempre, al diàleg i als espais d'entesa col·lectiva; però també amb cordialitat, senyor diputat, esperem poder trobar un espai de treva a afirmacions i acusacions punyents, incertes, alarmistes, fetes per diferents diputats, que pensava citar, però que no ho faré respectant l'espai i els *tempos* d'aquesta entesa. Esperem que el llenguatge subliminal, el llenguatge directe, el llenguatge no verbal, que hi és en moltes de les intervencions, no arribi a sobrepassar aquella línia del no correcte, simplement per alarmista i estrident.

Oberts al diàleg, tenint sempre present la realitat que mai havíem tingut la situació financera que tenim, mai ens hauríem imaginat un autogovern amenaçat per aquesta qüestió, realitat que estem segurs que no poden negar i que, com mai, necessita posicions de responsabilitat i de coresponsabilitat de tots. Encara que, quan es parla de responsabilitats i de coresponsabilitats, gairebé sempre i en tot cas cal afegir d'uns més que d'altres, no fos cas que entréssim en l'errada del que deia Maksim Gorki: «Veig els problemes, però no vull veure les solucions.» I afegia: «Aquesta podria ser la gran tragèdia d'aquells que sospiren per quelcom millor.»

Gràcies, presidenta, consellera, senyors i senyores diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula el senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Honorable consellera, diputats, diputades, per descomptat, d'acord que es doni compliment a tot el que s'acorda en aquesta cambra, en aquest Parlament, i a promoure el diàleg de totes les forces polítiques i especialment amb el fet d'aconseguir consens en política educativa, que és tan sensible per a tots grups parlamentaris i per a la nostra societat.

Ho he dit algun cop, invertir en educació és invertir en..., és una inversió segura, és inversió en el futur del país. Cal defensar els plans educatius. A mi quan es presenta, doncs, una proposta referent al fet que els centres escolars, doncs, siguin equipaments dels set dies a la setmana, com els centres cívics o els centres esportius, em sembla bé. Crec que cal defensar les polítiques educatives que han demostrat la seva eficàcia, les que estan incorporades al Pacte nacional per a l'educació. I també s'ha de cercar consens en l'impuls de l'educació d'adults, doncs, el manteniment dels acords entre el sector públic i el sector privat amb fons públics. Per descomptat, a favor d'invertir l'increment de la inversió en educació, increment, doncs, de l'autonomia dels centres escolars públics; i, sobretot, també, pel que fa referència a reforçar la cultura de l'avaluació dels centres escolars públics.

També crec que en matèria d'ensenyament és important tenir un professorat laboralment, doncs, reconegut, professional..., o sigui, un professorat qualificat i socialment compromès, a més d'una formació professional que satisfaci les necessitats de la nostra societat globalitzada i del coneixement.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, presidenta. Senyora consellera, tot i que Solidaritat entén que és lògic que una moció insti el Govern a complir mocions aprovades amb anterioritat, no crec que s'hagi d'esvair l'esperit crític que porta a la reflexió en el camp educatiu. Per això, ens abstindrem del primer punt i votarem a favor del segon, no sense un vernís crític. Efectivament, no sé si es va consultar prou bé la comunitat educativa a l'hora d'instituir la sisena hora, una decisió que segurament va tenir un no-sé- què d'electoralisme més que no pas de sentit pedagògic profund.

El tripartit va aprovar la sisena hora el 2005 per equiparar pública amb privada concertada. Però, ben mirat, no es pot dir que hagi servit de res, perquè ni ha tret la pols al 30 per cent de fracàs escolar que tenim, i això ni amb l'efecte maquillador de les proves PISA del 2009.

Si del que es tracta és debatre sempre amb el retrovisor posat, passatemps favorit dels grups ocupants i cessants al poder d'aquesta cambra, no ens hi trobaran, als de Solidaritat, cansa molt el parlamentarisme del «doncs, tu més».

Però la veritat és que tampoc no trobarem a faltar el pla d'introducció d'ordinadors un per un. Hauria estat millor, més humà, haver començat amb la supressió dels barracons en el seu moment. Certament, no fer-ho era començar la casa per la teulada, o hauria de dir: «Començar el barracó per la part de dalt, que fa aquell soroll tan estrepitos quan plou fort.»

Per tant, ens abstindrem de la nostàlgia i la reivindicació del passat i ens apuntarem, entusiastes, a treballar per l'escola del futur.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, benvinguda, senyora Barrufet, a les seves intervencions en el Ple, que és la primera, però segur que no serà l'última.

Nosaltres volem donar suport a aquesta moció, tant en els punts presentats com en les esmenes o les transaccions que s'han incorporat, tot i que amb una certa tristesa, perquè ja és trist que el Parlament hagi d'aprovar un primer punt que diu que mantindrà o complirà..., el Govern complirà allò que el Parlament li diu que ha de complir.

Deu mesos, eh? Fa deu mesos que governen i ja els hem hagut d'estirar les orelles, tres o quatre vegades, perquè vostès no hi ha manera que, quan perden, compleixin el que perden. Se'n recorden què deia el senyor Trias –senyora Munté, vostè abans parlava de Barcelona– quan l'Ajuntament de Barcelona en minoria perdia alguna votació a l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Trias? Clar, forçava que allò s'hagués de complir i es complia. Però a vostès els hem d'estirar les orelles molt insistentment, eh?, en deu mesos...

L'altre dia..., no és veritat que hi hagi només una moció d'educació, l'altre dia en van presentar una, el Grup Socialista, sobre lleialtat institucional en els ajuntaments, i es va aprovar una esmena que parlava d'aquests convenis amb els ajuntaments sobre el finançament de les escoles de música i dansa i de les llars d'infants, en la qual tots els ajuntaments han treballat en la previsió d'aquests més de cinc-cents euros de conveni per mantenir aquestes places i que ara la Generalitat els diu que seran quatre-cents, poc més de quatre-cents.

I què han de fer els ajuntaments? Passar la retroactivitat als pares i mares?, als nens i nenes? Dir-los que les hores que han estat no..., els les descompten, de què? Tancar les llars d'infants i les escoles de música? Passar la quota a l'any vinent? Clar, com els deixen? No és deslleial? Ja els hem estirat les orelles, però vostès res, ni cas. I hem d'aprovar una moció en el Parlament que digui que el Govern ha de complir allò que perd en el Parlament, allò que la majoria del Parlament, sigui o no de la majoria de Govern, els fa complir.

És veritat que amb la Moció 30, aquesta de la sisena hora, vostès ja se n'han sortit. Jo, abans, felicitava el Partit Popular, ara els felicito a vostès, ja l'han amortitzada, ja no cal complir-la, perquè ara ja en tenim una de més actual que és la que han aprovat fa una estona que ja diu que res de sisena hora per a tothom, ni parlar-ne; que la mantenen allà on hi ha més necessitat. Jo, hi insisteixo, abans no m'han contestat, la mantenen a l'escola rural, que és la que té millors resultats acadèmics. Com s'explica això? Que no era per combatre el fracàs escolar, segons vostès? Però si són alumnes excel·lents, els de l'escola rural! I a aquests els mantenen la sisena hora, que em sembla ideal, em sembla perfecte, està molt bé, però no és pas perquè hàgim de reduir el fracàs escolar allà, oi? Deu ser per alguna altra raó que no ens expliquen, igual que no ens expliquen les raons de veritat per les quals l'escola pública s'ha quedat sense sisena hora.

No sóc jo qui és insistent amb aquesta terminologia, jo parlava de servei d'educació, jo parlava de servei públic d'educació, que és el que diu la LEC. Vostès no en parlen!, ni a la seva moció, ni als seus textos, ni la consellera..., ha desaparegut, ara ja parlem de pública i de

concertada una altra vegada. I em diu immobiliista a mi! (*Rialles*.) Clar, si hem tornat al llenguatge, fins i tot, dels anys vuitanta! Si tornem a parlar d'aquelles privades, de les concertades i de les públiques, que afortunadament havíem pogut superar, perquè hi havia les escoles que tenien finançament públic i que, per tant, han de funcionar totes amb el mateix tipus de característiques, amb les mateixes condicions... Escolti, a això, a això apuntàvem. Però ja se n'han oblidat, ja està; ara tornem a parlar de la pública i de la concertada i de les condicions per a uns i de les condicions per als altres i mirant, doncs, a Madrid, que segurament és el model que vostès miren, escoti'm. Ja ho dèiem, és una qüestió ideològica, i l'educació més que cap altra cosa, és evident.

Nosaltres, ja ho dic, donarem suport a aquest primer punt. Ens sap greu que hàgim de tornar a estirar les orelles al Govern en això.

I donarem també suport al segon punt, amb un cert recel, ja els ho dic, eh? Perquè, clar, intensificar el debat o el diàleg amb els grups..., amb el meu grup l'hauran d'intensificar molt, eh?, el diàleg (*rialles*), perquè arribi a ser diàleg, perquè, clar, de moment, n'hem tingut poc. Per tant, ja ens hi predisposem, però l'hauran d'intensificar molt, perquè puguem parlar. Perquè suposo que la discrepància és permesa. Potser no ens posarem d'acord; en algunes coses, ja sap la consellera que sí, en altres probablement no, però hauran de fer un gran esforç, perquè de moment no ens n'han explicat gaires, d'aquestes mesures que han anat tirant endarrere la sisena hora, els convenis amb els ajuntaments per finançar els serveis educatius i la resta.

Per tant, tota la predisposició, però, sincerament, una certa tristesa perquè en el Parlament, a aquestes alçades i tot just quan estrenen, no?, o estan a punt de fer el primer any de mandat, ja els hàgim de dir que el Govern, i sobretot si està en minoria, a qui ha de fer cas també és al Parlament.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. El grup proponent, en aquesta moció, ens proposa emfatitzar el diàleg amb tots els grups en matèria educativa, segons ha dit el diputat Font, i en aquesta època de retallades cal, més que mai, racionalització de la despesa i marcar prioritats. I ens agrada sentir al Partit Socialista de Catalunya que vol diàleg i vol buscar acords amb tots els grups, també –confiem– amb el Partit Popular, que després, quan altres arriben a acords amb nosaltres, són els primers que posen el crit al cel. Tant de bo aconseguim aquests consensos que avui demanem en aquesta moció en matèria educativa, perquè precisament en matèria educativa hi tenim molt en joc.

Fixem el posicionament del Grup Popular, que lliga amb el debat de la Moció 30, del 16 de juny, que va defensar el nostre diputat Rafael López i que va marcar de manera clara, responsable i contundent el posicionament del nostre partit respecte al debat de la sisena hora. I en aquella moció el Partit Popular va intentar posar seny en un debat i racionalitzar-lo, per no convertir-lo en un debat, com ara deia la diputada Camats, escola pública contra escola concertada, sinó per vetllar per la qualitat de l'educació i la lluita contra el fracàs escolar.

I vam aconseguir posteriorment també, amb les esmenes a la moció i amb la negociació posterior amb el Govern en el debat de pressupostos, com deia en la moció anterior el diputat Chumillas, que el Govern reformulés la sisena hora, avaluant primer si aquesta sisena hora a l'escola pública ha contribuït o no a la millora de la qualitat educativa. Revisem-la, analitzem-la, i sobretot ara, que tenim un informe d'inspecció educativa que vostès, el Govern, van presentar en seu parlamentària, que ens diu que no hi ha relació entre la sisena hora i el fracàs escolar o, millor dit, o dit d'una altra manera, que no ha tingut l'impacte esperat en l'aprenentatge, aquesta sisena hora. I la lluita contra el fracàs escolar és el que ens hauria de preocupar a tots plegats, perquè les xifres són certament alarmants.

Amb les esmenes i la negociació del Partit Popular, dels diputats Rafael López i Pedro Chumillas, vam evitar l'eliminació de la sisena hora per a aquest curs escolar 2011-2012. Actualment és vigent en més de 450 escoles, i eren o 450 escoles de la nostra negociació, o zero, que proposava el Govern; per tant, nosaltres ens donem per satisfets.

I negociant també hem aconseguit que en aquestes escoles es mantingui tot l'any aquesta sisena hora i que després se'n faci una revisió, si escau, una reformulació. Perquè, precisament parlant d'immobilisme, si alguna cosa hem de fer és no centrar-nos en el que s'ha fet, sinó anar revisant i anar avaluant..., perquè l'educació, l'ensenyament i l'escola pública catalanes també són dinàmics.

A més, vam recolzar el Govern per garantir l'atenció qualitativa personalitzada a aquells alumnes que ho necessitin.

Per al Partit Popular és prioritària la qualitat de l'ensenyament, de l'escola concertada també, evidentment, però sobretot de l'escola pública. Cal dignificar l'escola pública i dotar-la dels recursos necessaris per garantir-ne el funcionament en òptimes condicions, no només per als docents, sinó sobretot per als alumnes i per a les famílies.

Entrant en la moció –i demanaria al diputat Daniel Font que, si us plau, en la seva intervenció ens digués exactament com queden les esmenes acceptades i ens llegís literalment els dos punts de la moció final que s'ha de sotmetre a votació–, entenem que cal complir no només les mocions, les resolucions aprovades en aquest Parlament, sinó que també cal acatar la legalitat vigent i les sentències emeses també en matèria de política educativa. No ens val que alguns diguin al Govern: «Compleixin vostès les mocions aprovades, les resolu-

cions, però desacatin els tribunals.» A això no s'hi val, senyores i senyors diputats. Les sentències no s'interpreten, es compleixen.

Per això, si s'acceptés l'esmena de Ciutadans de complir les sentències judicials dictades pel Tribunal Constitucional i pel Tribunal Suprem, nosaltres, com no pot ser d'una altra manera, les votàrem a favor, entenent també la discrepància i la perversió del sistema de demanar a un govern que compleixi les sentències judicials en seu parlamentària. I ho farem fermament convençuts que les sentències no s'interpreten ni es debaten, senzillament s'acaten, i el Govern, agradin o no, les ha d'acatar. Les ha d'acatar perquè és l'estat de dret i són les regles del joc, i hem de donar exemple als ciutadans que també estan acatant les lleis i les resolucions vigents.

Mirin, el Partit Popular, un cop més, actua amb responsabilitat i demanem al Govern que també actuï amb la mateixa responsabilitat, acatant i complint no només les mocions, sinó també les sentències. I, en la línia de la moció, la postura de construir i de portar, d'avançar, de racionalitzar debats i propostes, sempre ens trobaran, estem oberts a sumar, consellera, a sumar per demostrar que Catalunya és plural i que aquesta pluralitat també s'ha de reconèixer en l'àmbit educatiu.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora consellera.

La presidenta

A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Intervenim per prendre posició sobre les esmenes presentades pels diferents grups a la moció. Voldria insistir en aquest sentit sobre la simplicitat i, alhora, la importància dels dos punts de la moció, que, com veuen, van estretament lligats –i els diferents grups hi han fet al·lusió– l'un amb l'altre, no? El primer, «complir les mocions i resolucions del Parlament sobre educació», i el segon, «promoure el diàleg amb les forces polítiques del país sobre els problemes rellevants de l'educació»; aquesta és, *grasso modo*, la idea de la moció.

Entenem que l'extraordinària simplicitat d'aquests dos punts no fa massa esmenable la moció sense interferir significativament en el seu contingut. En el primer, per la linealitat: es tracta de complir les mocions i resolucions aprovades pel Parlament, pel plenari del Parlament, per la Comissió d'Ensenyament i Universitats, que són en aquests moments noranta-nou, en total sumen noranta-nou mandats concrets al Govern; es tracta de complir això. Per entendre'ns, el Parlament ha aprovat mocions que impliquen mandats al Govern sobre transport escolar, menjador escolar, sisena hora, etcètera, sobre els temes més rellevants de la política educativa.

Però a ningú se li amaga que aquesta disparitat entre Parlament i Govern no suposa normalitat, sinó contra-

dicció amb el Govern, no?, que manté altres posicions, de vegades, que les del Parlament. I per això el segon punt demana promoure un diàleg sobre tots aquests reptes i aquests punts i els principals eixos que animen la política educativa del Govern, pensant que d'aquesta manera es podran trobar espais d'entesa o llocs comuns, com es diu, els àmbits de clarificació suficients per mancomunar millor una política educativa coherent amb la legislació i el que en bona lògica pertoca en aquests moments al país, no?

Sobre les esmenes presentades pel Grup de CiU, tenen el document distribuït. Hem de dir que sobre la paraula «intensificar» no podem estar d'acord, diputada, senyora diputada, perquè «intensificar» vol dir «fer més intens» –miri el diccionari– i «intens» vol dir «d'un grau extrem», diu: «d'un grau extrem, que implica un esforç i una activitat extrema». Voldria dir que hem estat realitzant una activitat extrema en matèria de diàleg polític i que ara es tracta d'intensificar-la encara més, però vostè sap, senyora diputada, que aquest diàleg propi no ha tingut cap grau d'intensitat, ni tan sols ha existit en cap moment. És a dir, de fet, jo els ho he de dir francament, no parlem amb vostès d'educació, pràcticament, des de 2009, perquè estaven vostès en altres guerres i objectius, com és lògic, i darrerament, els darrers deu mesos, simplement perquè no s'ha pogut produir i tampoc hi ha hagut el moment per fer-ho, diguem-ne. Per tant, la paraula «intensificar» no la podem assumir.

Tampoc «en el marc de la LEC», perquè ens sembla que és un element limitatiu. Hi ha alguns grups de la cambra que no van votar la LEC, o alguns que no hi eren, per exemple, això deixaria, segons com ho llegíssim, a fora el Grup Popular, que ens sembla que és vital que participi en un debat sobre educació d'aquesta envergadura. Conseqüentment, tampoc els acceptarem «en el marc de la LEC», però sí una altra expressió que pot dir «en el marc estatutari», si és que volen alguna referència institucional o d'acotament del guió d'aquest tipus de diàleg que en algun moment haurà d'impulsar el departament.

Senyora Alegret, li agraïm les seves observacions i el seu suport a la moció, els seus comentaris, que agraïm i que en prenem bona nota.

Al senyor Rivera, dir-li que la moció no tenia per objectiu entrar en el tema judicial. Podia ser objecte d'una altra interpellació i d'una altra moció, que segurament trobaríem el to adequat per recolzar-la, però aquesta era sobre el compliment del Parlament i sobre el diàleg polític derivat de les decisions del Govern, no?

Senyor Laporta, senyor Strubell, també els agraïm les observacions fetes.

Senyora Simó, sap que hem arribat a un acord sobre la incorporació al punt 1 de les observacions que vostès fan.

I, senyora Camats, també li agraïm, sincerament, els seus comentaris i el seu suport.

Acabant, hem elaborat una esmena transaccional amb el Grup d'Esquerra Republicana, amb l'objectiu de perfeccionar el punt 1 de la moció, que incorpora l'expressió «i resolucions». És a dir, parlem ara de «mo-

cions i resolucions del Parlament». I segon, hem elaborat també una esmena transaccional amb el Grup de CiU, afegint les expressions concretes a la moció «amb representació parlamentària», fent referència a les forces que han de participar d'aquest diàleg polític, i «en el marc estatutari», per establir alguna referència institucional.

Els dos textos de l'esmena transaccional que modifiquen els dos punts de la moció han estat lliurats a la Mesa del Parlament a l'inici del debat parlamentari. Demanem a la Mesa si té a bé que algú procedeixi a la lectura dels dos punts tal com queden, a efectes que els grups puguin acabar de fer-se una opinió i de considerar el seu vot amb relació a aquests dos punts i prendre una decisió sobre si votar-hi a favor o en contra. Per descomptat, el Grup Socialista demana a tots els grups de la cambra un esforç de votació positiva i favorable a aquests dos punts de la moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. Demano als ponents si realment és necessària la lectura... (*Pausa.*) No. Molt bé. (*Antoni Strubell i Trueta demana per parlar.*) Senyor Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Entenc que serà vot separat per als dos punts.

La presidenta

Votarem per separat cada un dels punts.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació.

I començarem amb la votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la política de seguretat del Departament d'Interior (tram. 302-00076/09)

Passem al punt quinzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la política de seguretat del Departament d'Interior. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, esperi uns segons. (*Pausa.*) Ja pot començar.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, explicàvem l'altre dia els motius per què encara el Grup Parlamentari Socialista no havia presentat una interpe·llació al conseller Puig. I no era pas per falta de motius, no era pas perquè fos un departament en què totes les coses es fessin bé, ni un departament que no hagués tingut contestació al llarg d'agüests mesos. Dèiem que ho fèiem per un acte de responsabilitat i sobretot per la voluntat del nostre grup de treure de l'escena com a mínim mediàtica el debat sobre temes de seguretat.

Fèiem un repàs de les principals actuacions que havien estat al nostre entendre..., la primera relacionada amb el moviment dels «indignats» o del 15-M, amb tres actuacions i tres dates jo diria que desafortunades per al conjunt de la ciutadania de Catalunya: el 27 de maig, el 15 de juny i el 10 d'octubre. I li demanàvem al conseller que hi posés alguna mena de remei a aquestes actuacions que molta gent no dubtaven a qualificar de desafortunades i desproporcionades.

Parlàvem, en un segon punt, del que havia estat la regulació de la velocitat en els accessos a Barcelona, i dèiem que hi havia alguna disfunció. Com a prova, un increment de gairebé un 50 per cent de les infraccions, de les multes, en els accessos a Barcelona, i tot un desori a l'hora que els ciutadans entenguessin a quina velocitat havien d'anar; una disfunció entre els senyals lluminosos, entre els senyals estàtics i a més a més entre els aparells de GPS.

Parlàvem de la seguretat a la ciutat de Barcelona i parlàvem de la seguretat en la xarxa de transport públic, i dèiem que calia no només emfatitzar alguns aspectes de la seguretat en el metro de Barcelona sinó que calia fer un esforç i calia anar una mica més enllà.

Vam parlar també del programa contra la violència masculista. I vam acabar dient-li al conseller que al nostre parer li sobrava gesticulació comunicativa i que li faltava un xic d'humilitat per reconèixer errades, i, sobretot, una mena de propòsit d'esmenar-se, eh?, arreglant alguna disfunció que ell mateix havia reconegut de comunicació dins el Departament d'Interior.

I en aquest sentit plantejem una moció ampla, per buscar el consens. En tot cas, amb un primer punt que a algun dels portaveus que donen..., algun, dic, algun, més d'un, en concret, dels portaveus que donen suport al Govern, i m'estic referint al de Convergència i Unió i al del Partit Popular, no els ha agradat, el primer punt de la moció, que vull passar-los a llegir: «Tractar les polítiques de seguretat amb rigor, eficiència i discreció, defugint les pràctiques dels darrers mesos, més encaminades a la recerca del titular que a la resolució dels problemes.» Té una càrrega política? És evident, aquí estem fent política. Però, escolti'm, ni costa diners –ni costa diners–, ni hi ha cap actuació al voltant del tema.

A partir d'aquí, els punts 2, 3, 4 i 5 estan parlant de qüestions únicament centrades a buscar una millor, una major eficàcia pel que fa a les nostres forces de seguretat i a prioritzar aquelles actuacions que en aquesta cambra tots hi vam estar d'acord, no?

En aquest sentit, jo crec que és una moció que cerca el consens. Li dèiem al conseller: «No ens busqui donant suport als antisistema; no només creiem necessària una política de seguretat, sinó que ens agradaria compartir-la.» I aquest és l'esperit de la moció.

I, en tot cas, en el posicionament de les esmenes explicaré que estem disposats a acceptar esmenes pràcticament de tots els grups, en un sentit ampli, no buscant afirmacions massa generals o massa genèriques, no entrant en el petit detall, perquè no és la voluntat de la moció; no volem acabar fent una moció amb més de dotze punts, que és el que acabaríem fent si acceptéssim totes i cada una de les esmenes.

Res més. En el proper torn faré arribar a la Mesa la proposta a què arribem tots els grups parlamentaris.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó per defensar les esmenes presentades.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, bé, la moció que finalment ens presenta, amb les esmenes incorporades –i ens ha sobtat la defensa, perquè ha sigut una defensa que no es correspon amb les esmenes que vostè ha anunciat que incorporarà, però bé–, suposa al nostre entendre confrontar dos models de seguretat: el model del darrer Govern tripartit i el model de l'actual Departament d'Interior. I si comparem els dos models de seguretat, veiem que hi han diferències evidents.

Tal com reclamava el Partit Popular, el Departament d'Interior ara dóna un suport clar i nítid a les actuacions dels Mossos d'Esquadra, i, en canvi, la percepció dels ciutadans del darrer Govern tripartit era que qüestionava l'actuació dels Mossos d'Esquadra i que no els donava el suport que necessitaven.

Alhora, tal com reclamava també el Partit Popular, s'acaba amb un fals progressisme, amb un bonisme, amb una actitud passiva i de comprensió davant de determinats comportaments. I només cal comparar en aquest sentit, per posar-ne un exemple, el nombre de detinguts que es produïen en les manifestacions que acabaven amb desordres públics i danys amb el Govern tripartit i ara, amb l'actual departament. O el mateix es pot dir sobre les sancions imposades per la celebració de concentracions o manifestacions convocades incomplint el que estableix la normativa vigent.

Entre el model Saura i l'actual model de seguretat, ens quedem amb aquest últim, fonamentalment perquè ha

incorporat un gran nombre de les propostes del Partit Popular.

El Partit Popular vam presentar la següent esmena: «Que el Govern planifiqui i estableixi un calendari per complementar els equipaments policials dels mossos d'esquadra en els seus tres nivells.» (*Veus de fons.*) Els fa gràcia, però vostè sap que és ben clar el que li estic dient. «La planificació i periodificació ha d'incloure entre altres aspectes els següents. Com a primer nivell, la concreció de noves àrees bàsiques policials, com entre altres el desdoblament de l'Àrea Bàsica Policial del Segrià. Com a segon nivell, la definició de les noves comissaries de districte, entre altres, la del Camp de Tarragona, a Torredembarra; la del Baix Camp - Terres de l'Ebre, a l'entorn de l'Ametlla de Mar; la de la Selva - Baix Montseny i zona de les Guilleries. I com a tercer nivell, la dotació d'equipaments de suport, entre altres, a Aitona i Calaf.»

En aquesta qüestió hem vist molts anuncis per part del Govern i pràcticament cap concreció. I la poca concreció que ha fet el Govern l'ha incomplert. Per exemple, les comissaries de Sarrià - Sant Gervasi i de Sant Martí de la ciutat de Barcelona.

A preguntes del Partit Popular, el primer compromís del conseller va ser iniciar el procés de licitació aquest any respecte a aquests dos equipaments policials tan importants per a la ciutat de Barcelona; termini que el mateix conseller, a preguntes del Partit Popular, ha reconegut que no podrà complir, no es podran licitar les obres aquest any 2011.

Nosaltres entenem que la situació financera és complexa i difícil, però cal un exercici de responsabilitat del Govern en aquesta qüestió, i no es poden anar anunciant equipaments policials si després no es poden complir.

Malauradament, pel que hem parlat, aquesta esmena no serà incorporada, ja que el Partit Popular..., bé, escolti, bé, ja que el Partit Popular no donarà suport al model de seguretat del tripartit. Vostè em diu: «Escolti'm, o em vota vostè el que proposa la moció o no li incorporo l'esmena.» Per tant, nosaltres ja li anunciem que no li votarem aquests punts.

Pel que fa al punt 4 de la moció, el Partit Popular fa setmanes va presentar una proposta de resolució més àmplia per abordar a fons aquesta qüestió. I per això, al nostre entendre, preferim centrar el debat d'aquest tema en aquesta proposta de resolució presentada, on demanem entre altres coses incrementar el nombre d'agents del Cos de Mossos d'Esquadra destinats a garantir la seguretat en el transport públic, a crear una divisió o unitat policial del Cos de Mossos d'Esquadra específica per garantir la seguretat i el civisme en el transport públic, a incrementar la col·laboració entre els Mossos d'Esquadra i les policies locals, i a impulsar les mesures legislatives i normatives necessàries per tal de fer més efectiu el procediment sancionador en l'àmbit del transport, tant pel que fa a la imposició de la sanció com del seu cobrament.

El Partit Popular no dóna suport, i ho deixem molt clar, al model de seguretat del tripartit, al model Sau-

ra, i per això votarem en contra de tots els punts de la moció que vostès plantegen. (*Veus de fons.*) No hi és, però el seu esperit està palès en la seva moció, traspua de la moció.

El darrer Govern tripartit l'assignatura de la seguretat la va suspendre sense discussió. Podríem dir que la va suspendre tant al juny com al setembre. S'han redreçat alguns aspectes importants en matèria de seguretat que el Partit Popular va reclamar al seu dia i que avui nosaltres recolzem. Però entenem que no és suficient. El suport públic del Govern a la policia és condició necessària però no suficient. I queda molt per fer. I, entre altres aspectes, podem citar la distribució d'agents en el territori, la capacitat de resposta i la necessitat d'equipaments policials, l'organització i l'anàlisi de determinats torns de treball dels agents, la necessitat de dotar dels mitjans materials necessaris, com la dotació d'armilles i de guants antitall, la renovació dels vehicles, etcètera. Per cert, que ja hi ha un mandat del Parlament amb el qual ja s'insta el Govern que es doti aquests agents de la dotació d'armilles i de guants antitalls.

En definitiva, escoltin, el contingut de la seva moció i les esmenes que vostès hi incorporen continuen prioritzant l'element ideològic. Per nosaltres és just al revés: hem de primar l'eficàcia i la millora de la seguretat dels ciutadans. I és per això que nosaltres difícilment ens podrem posar d'acord.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyors, senyores diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, discutim la moció conseqüent a la interpellació crítica del diputat Llena, que compartim i que votarem a favor.

Són prou conegudes les nostres posicions sobre el conseller Puig, les nostres opinions. Hem demanat la seva dimissió després dels fets de la plaça de Catalunya i del Parlament.

Aquesta opinió crítica és, però, compartida, segons les enquestes, per la majoria de la societat. Segons l'enquesta del diari *Ara* publicada el passat mes d'octubre, la ciutadania suspèn la gestió del conseller Puig. Tan sols l'aproven els votants de Convergència i Unió, però els electors de totes les altres opcions li posen notes inferiors a quatre.

I fins ara es parlava de la bona relació del conseller amb els sindicats de mossos. Ara, quan les retallades pressupostàries s'han emportat les declaracions d'amor, rebem un comunicat sindical titulat «El desgavell d'Interior», denunciant que fa un any que no s'enceta cap procés de negociació i que el departament demostra la seva inoperància.

Però avui, malgrat aquest rebuig global, hem volgut presentar tres esmenes concretes, tres propostes en positiu. La primera pretén restablir un pla específic de seguretat contra la violència masclista. Es tracta d'un programa suprimit pel conseller, tan aviat com va prendre possessió, en el decret d'estructuració del departament, el 4 de gener, sense cap valoració de la seva utilitat, sense cap consulta amb les entitats de dones.

Va ser una supressió per motius ideològics. Segons va afirmar el conseller a la Comissió d'Interior el 17 de març, el Programa contra la violència masclista era un programa d'agitació –pàgina 22 del diari de sessions número 42.

Ha deixat passar deu mesos abans de portar una proposta al Parlament, incomplint de forma escandalosa el seu compromís parlamentari de presentar-lo abans del 17 d'abril. I quan ho porta, ho barreja amb la violència domèstica i la violència contra gent gran i menors. Evidentment, també cal perseguir-la, també és una prioritat la lluita contra la violència que afecta gent gran i menors, i la lluita contra tota violència, però estem parlant de fenòmens diferents que exigeixen tractaments diferents.

La decisió del conseller és contradictòria amb la Llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista. Els articles 3 i 5 de la llei defineixen la violència masclista i enumeren les diverses formes que pot adoptar. I el preàmbul de la llei diu que es tracta d'un fenomen amb característiques diferents d'altres formes de violència i té un caràcter específic i diferent. Així, doncs, no és una obsessió ideològica del meu grup. Ho diu una llei en vigor, votada també per Convergència i Unió.

La relatora de l'ONU per a la violència masclista, Rashida Manjoo, en la seva visita a Barcelona el passat dia 20 d'octubre, va considerar –llegeixo la nota d'agència– «un error que el pla contra la violència domèstica impulsat pel conseller d'Interior Felip Puig inclogui nens i ancians, ja que creu que la violència masclista requereix una atenció específica». Relatora de l'ONU.

La segona esmena fa referència als fets de la Ciutat de la Justícia el dia 6 d'octubre. L'operatiu organitzat pel departament, desmesurat i equivocat, va acabar amb la retenció de magistrats, advocats, periodistes i usuaris, i va provocar una situació de crisi inèdita, gravíssima, entre la Generalitat i el poder judicial.

L'esmena no fa res més que instar el Govern a complir allò que va exigir la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: obrir l'expedient informatiu pertinent per depurar possibles responsabilitats; no prejutja res, però demana una investigació. El dia 13 d'octubre, el conseller afirmava de forma contundent en la Comissió d'Interior: «No tinc cap expedient informatiu ni disciplinari obert sobre aquesta qüestió.» Es faria difícil d'entendre que avui hi hagi grups que no acceptin que s'obri una investigació tal com demana el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

La tercera esmena, que no ha estat acceptada pel PSC, pretenia analitzar els moments especialment delicats que viu el país, afectat per una greu crisi econòmica

que provoca i provocarà conflictes socials i mobilitzacions ciutadanes, i ens cal una política de seguretat adaptada a aquestes circumstàncies. El conseller Puig representa el contrari del que el país necessita avui. Va dir que volia actuar al límit de la llei, ha expressat repetidament el seu menyspreu als moviments socials, es mou tan sols per la voluntat d'escarment i està obsessionat per demostrar mà dura i autoritarisme quan el que cal és anàlisi, reflexió i voluntat de diàleg.

Considerem urgent consensuar amb els grups parlamentaris una política de seguretat davant els conflictes socials. Per això demanàvem una roda de contactes al Govern amb tots els grups. En tot cas, part de la nostra petició està recollida al punt primer de la moció, que demana rigor, eficiència i discreció en les polítiques de seguretat, defugint les pràctiques dels darrers mesos, i evitar pronunciaments públics despectius envers el dret a manifestació.

Nosaltres volíem anar més enllà, no quedar-nos en la crítica, definir entre tots els grups l'actuació futura del departament. Però votarem a favor de com ha quedat el punt que és una autèntica reprovació de l'actuació del conseller. Però avui tot ens fa pensar que, com sempre, el conseller sobiranista serà salvat pels vots del Partit Popular.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyors diputats, senyor conseller..., senyor diputat, aquesta ha estat una moció, doncs, podríem dir, sobre el capteniment general de la conselleria d'Interior. Crec que, lamentablement, el conseller d'Interior ens ha donat ocasió per tenir debats d'aquesta mena en repetides ocasions en la comissió, i, per tant, s'han acabat tractant molts punts, i era difícil esmenar perquè dius «rectifiquem el que hi ha o mirem d'incloure temes més importants». Per tant, nosaltres el que hem intentat fer és, en base a la moció que hi havia presentada, millorar, intentar millorar alguns elements, no?

Nosaltres creiem que el primer punt el compartim, però si diem que la política del conseller està orientada a generar titulars, a nosaltres el que ens agradaria centrar més aviat és quina comunicació pública fa el conseller sobre aspectes de seguretat, perquè ens sembla un tema rellevant, conseller. Ens sembla que la forma d'entendre el lideratge, que és un tema a què vostè hi ha fet referència sovint, la forma d'entendre l'exercici de l'autoritat, és important. I una autoritat democràtica el que no pot fer és pronunciaments burletes sobre el dret a manifestació.

I, per tant, allà on els socialistes presenten una moció de caràcter genèric, nosaltres anem al concret. I li demanem, doncs, que, com a..., diguéssim, com a responsable dels agents de seguretat d'aquest país que tenen la principal missió de garantir l'ordre democràtic, doncs,

entengui que entre les seves funcions principals hi ha la de defensar valors i drets democràtics, com és el dret a la manifestació. O com, per exemple, doncs, no vincular l'origen i la nacionalitat de les persones amb la comissió de delictes. Aquí vostè es va equivocar, i molt greument. I això no es pot fer, senyor conseller, i menys en aquesta societat... (*Veus de fons.*) No, no..., i tant que és cert, i li puc portar els extractes públics, i són coneguts i enregistrats. Vostè aquí es va equivocar. I menys en aquesta societat que ha tingut una immigració tan ràpida, tan recent, tan forta i que hauríem de vigilar de no jugar amb foc, perquè ens podríem cremar. I, per tant, l'autoritat d'Interior no ho pot fer això.

O podríem, per exemple, doncs, també, parlar al llarg d'aquest tema, doncs, de la formació en la cultura democràtica dels agents de seguretat. La setmana passada va haver-hi un incident lamentable en el qual es va veure per televisió com els agents de Mossos d'Esquadra s'entrenaven amb unes pancartes d'una organització política democràtica. Li he de dir que el director general de Seguretat ens va trucar, ens va demanar excuses, molt correctament, cosa que li agraeixo, però són coses que no poden passar. I, per tant, on allà vostès deien titulars, nosaltres concretem quins elements de valors ens semblen importants de destacar.

Hi ha un altre punt de la moció que parla de reforçar la dotació en un àmbit concret, en aquests cas, el de la investigació. Bé. Estem molt acostumats en aquest Parlament a aprovar mocions de reforç en un àmbit concret de les dotacions policials. I nosaltres aquí el que hem volgut introduir és: «Molt bé, reforcem això, però no deixem descobert el carrer.» I, per tant, aquí hem volgut una compensació.

I també demanem una altra cosa, que és transparència en les dotacions de cadascuna de les regions policials, de les àrees bàsiques policials i de les comissaries. Perquè aquest diputat els ha adreçat preguntes parlamentàries que vostès, hàbilment, sempre troben la manera de no contestar.

Jo crec que això hauria de ser públic, i més vostè, senyor conseller, que quan feia oposició, doncs, era d'aquell estil d'oposició de demanem més mossos a tot arreu..., facin el favor, doncs, ara que estan al Govern, de dir amb transparència quants mossos hi ha a cada lloc i on els pensen destinar en les següents promocions que hi haurà. Per tant, demanem també amb les nostres esmenes transparència pel que fa a les dotacions.

I demanem, ja anant a les coses que ens semblen més importants a llarg termini, que es compleixin les resolucions d'aquest Parlament. Per exemple, n'hi ha una de referida a la limitació d'edat i per a l'accés a les proves de mossos d'esquadra que aquest any no s'ha complert i està aprovada anteriorment. Sabem que les mocions tenen quatre mesos de compliment i, per tant, doncs, s'hauran de complir més endavant, i n'hi ha hagut d'altres, aprovades en comissió, que no s'han complert.

I el que sí..., referint-nos a les coses que ens semblen importants en el llarg termini, ens sembla, doncs, que seria important que les dues lleis que hi han en aquesta legislatura plantejades de fer —la del sistema policial, la Llei de la policia de Catalunya com la de la Llei de

seguretat civil–, doncs, s'obri un diàleg amb tots els grups perquè aquest estil de lideratge del departament, que fins ara ha estat de la confrontació permanent amb l'oposició, quan no de l'oposició de l'oposició i del retrovisor sempre posat, doncs, que aquest estil canviï per un estil de consens en temes tan importants com són la Llei de policia i la Llei de seguretat civil.

Nosaltres els demanem, doncs, que facin un canvi en l'estil de direcció del seu departament i que busquin més el consens i menys la confrontació amb l'oposició.

Hi ha hagut temes que eren de sentit comú, de lògica, on la possibilitat d'entesa era molt gran i que vostès han preferit la compensació. Velocitat regulable. Eh, que al final hi estem tots d'acord sobre la velocitat variable? Doncs, a què venia parlar tant de radars, d'afany recaptatori... I vostès acaben d'anunciar que ficaran més radars que mai –més radars que mai. I li haurem de recordar totes les coses que vostè ha dit sobre el control de la velocitat exercit per governs anteriors.

Ara resulta –ara resulta– que vostès descobreixen que l'accés de velocitat provoca més contaminació de l'aire, i que de tant en tant han de regular-ho, i que de tant en tant han d'abaixar la velocitat. Ara ho descobreixen? D'aquest temes havia de fer oposició, senyor Puig? I un cop al Govern, oposició de l'oposició? En aquests temes és molt més fàcil entendre's del que vostè pretén, i és el que hauria de fer estant al Govern.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, senyors diputats, deixi'm, en primer lloc, fer referència a un aspecte que em sembla interessant de destacar i és que en l'anterior moció la diputada Camats deia: «No hi ha intensitat de diàleg amb el Departament d'Educació per a temes d'ensenyament.» Home..., el diputat Jaume Bosch li podria explicar que a Interior hi ha intensitat de diàleg i en molts casos arribem a acords –arribem a acords–, que s'acaben executant òbviament en la mesura del possible, però el cert és que hi ha diàleg. I això és evident i clar.

Una altra de les coses que em sembla interessant de destacar també és que el diputat proposant de la moció s'estranyava, en un moment determinat, del posicionament del Partit Popular, i segurament també s'estranyarà del posicionament del Grup de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) Sí, s'estranyarà. Sí, perquè li haig de dir que la moció deriva d'una interpel·lació que en un moment determinat –i dins de la confrontació parlamentària és lògic que hi ha d'haver una crítica– vostè va fer una part d'intervenció molt crítica, especialment centrada en la figura del conseller, com quasi sempre, i no tant en el que són les polítiques pròpiament estratègiques del departament. I, per altra banda, a mesura que anava parlant, va acabar amb una mena de sensació que va transmetre ganes de mà estesa, de parlar-ne, d'arribar a acords en una matèria tan estratègica per al país en general com és la seguretat.

I fixi's, la moció que vostè va presentar anava en aquest camí. Era una moció, evidentment, amb certes divergències, amb divergències de detall, que donava peu a consensos i a acords. El que passa és que, després de la intervenció del diputat Bosch, i en alguna mesura també de la intervenció del diputat Amorós, vostè entendrà que s'ha modificat, s'ha innovat i s'ha canviat l'esperit de la moció, i en alguns punts, fins i tot, hi han incorporacions que no havien aparegut fins i tot en la seva interpel·lació. Per tant, aquests canvis són canvis substancials... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., són substancials, i en la mesura que són substancials també canvien el posicionament d'aquest grup; és una cosa o un plantejament lògic, coherent i que no té més transcendència.

Jo deia al diputat Bosch que en molts casos arribem a acords i ens entenem i que intentem portar a la pràctica determinats acords que es prenen en comissió. Moltes de les propostes que ha fet el diputat Bosch, aquí, algunes estan ja en propostes de resolució pendents de debatir en comissió, i per tant veurem què succeirà en el futur. Però el que és cert és que en un canvi substancial de la moció evidentment és perfectament possible que els grups parlamentaris, en aquest cas, el de Convergència i Unió que jo represento, hagin canviat inicialment el seu posicionament.

El primer punt, que el diputat Amorós hi ha fet molta referència, és: la política de seguretat ha de ser rigorosa, eficient, fins i tot amb un punt de discreció. I nosaltres, des d'aquest punt de vista, hi estem absolutament d'acord.

És el segon paràgraf, diputat Llena, que considerem que té clarament una vinculació política i una mena de plantejament de crítica no constructiva que no porta enlloc, directament al conseller.

Hi ha una fixació excessiva i li ho dic amb tota la cortesia i la cordialitat parlamentària que puc, que hi ha una excessiva centralització de les crítiques en la figura del conseller. El conseller executa unes polítiques de seguretat vinculades a un projecte polític, òbviament; que no és necessàriament el que voldria el diputat Bosch d'Iniciativa, però en el plantejament que fan vostès, aquí a l'hemicicle, em fa la sensació que cerquem, potser, o destaquem, els desacords de forma massa evident, i, en canvi, jo crec que és perfectament possible que siguem capaços d'arribar a certs consensos. I, per exemple, en línia del que vostè plantejava inicialment en la seva moció arribaríem francament a determinats acords que espero, a més a més, que els puguem articular i substanciar en la comissió corresponent.

En definitiva, i emfatitzo la forma verbal, ens hauria agradat votar favorablement aquesta moció. Els canvis justifiquen clarament el canvi de paràmetre i el canvi de valoració, i el canvi en definitiva de vot. Per tant, moltes gràcies.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Sí, moltes gràcies, honorable senyora, molt honorable senyora presidenta. Il·lustres diputats i diputades i honorables membres del Govern, jo em referiré només a allò que tenim al davant, que és la moció presentada inicialment, perquè aquí s'estan parlant de tota una sèrie de coses que esdevenen com una mena de causa general respecte a l'actuació del conseller Puig i de la seva conselleria, que a la moció no hi són. I com que a la moció no hi són, quan apareguin com a conseqüència de les transaccions que es puguin haver fet, doncs, potser hauran d'obrir un segon torn per a parlar de la violència de gènere, de la violència domèstica i d'una sèrie de qüestions que aquí no apareixen.

Em centraré només en aquestes que aquí apareixen, i les que apareixen sí que hi donem suport, si que el primer punt d'aquesta referència final de la recerca del titular i tal em sembla sobrer, però voldríem, també, afegir dos punts; dos punts que tenen una relació directa amb el tema que estem parlant i són: les actuacions i les polítiques concretes del Departament d'Interior de cara a assegurar la –valgui la redundància– seguretat a Catalunya.

I, en aquest sentit, són dues coses també per a l'estalvi. Estem d'acord amb el que diu al principi i és que el fet que en una situació de crisi econòmica això genera, a tot arreu, genera un augment, no ja de la conflictivitat social, sinó també de la delinqüència. En conseqüència, és necessari millorar la dotació dels mossos d'esquadra entre altres coses per a estalviar diners a l'erari públic. Perquè, és clar, si resulta –i són les dues esmenes que hem presentat– que en el moment en el qual els mossos que no tenen armilles de seguretat antibales i antiarmes blanques, quan resulta que són agredits, i no només hi ha la pèrdua humana, que és el més important, no només és que hi ha mossos que estan paralítics per aquesta raó, sinó que, a més, el Tribunal Superior de Justícia condemna a la conselleria d'Interior a haver d'indemnitzar per manca de diligència, doncs, aquí serà més barat pagar armilles que no haver de pagar totes aquestes indemnitzacions.

De la mateixa manera que serà també més barat que els mossos tinguin una bona situació de feina, com és en el Pirineu, i serà més barat també el fet de no actuar en les autoritzacions a les manifestacions amb mala fe, com acusa el Tribunal Superior de Justícia, perquè llavors es condemna l'erari públic a haver de pagar també els costos judicials.

Per tant, per a l'estalvi és necessari que, ho crec, s'inclouguin aquestes esmenes i després ens pronunciariem sobre totes les altres que s'han presentat i que no tenen res a veure amb allò que s'ha dit inicialment.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta per fixar la seva posició.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, jo, en general, estava d'acord amb tot el contingut de la moció, tal com s'havia presentat, llevat de la segona part del punt 1, que, doncs, no considero que el conseller es dediqui a cercar els titulars perquè prou feina, i complicada, té. I a més a més, doncs, penso que, quan s'ha parlat aquí de manca d'humilitat, tampoc hi estic d'acord, perquè sóc membre de la comissió de secrets i matèria reservades i mai ha actuat amb manca d'humilitat.

A partir d'aquí també vull dir que crec que alguns necessiten constantment tenir enemics, perquè, si no fos per algunes decisions que ha pres aquesta conselleria, possiblement encara no podríem entrar al Parlament amb tranquil·litat ni podríem passejar tranquils per la plaça Catalunya.

Dit això, crec que les mesures policials mai seran suficients, perquè ens trobem en una situació, amb fenòmens com la venda ambulants i el nomadisme urbà, doncs, que van en augment a les ciutats europees, i aquí serà molt difícil aturar tots aquests fenòmens, perquè hi ha un efecte crida a les persones que vénen a intentar guanyar-se la vida a les urbs, a les ciutats, no?

A partir d'aquí, també, crec que el que hauríem de fer és veure si s'està complint la ràtio dels 4,5 policies per mil habitants que va establir aquest Parlament, el Parlament de Catalunya. Crec que això seria important.

I jo reservo la meua posició en aquesta moció, perquè no sé quines esmenes s'han transaccionat, perquè no me les han fet arribar. A partir d'aleshores, votaré el que cregui convenient.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, des de Ciutadans creiem que de la imatge del bat de beisbol al *flower power* hi ha un punt intermedi. No sé si m'explico. Del deixar fer i del mirar cap a un altre costat del conseller Saura als titulars i a la imatge a la plaça Catalunya hi ha un punt de sentit comú intermedi. I aquest és el nostre punt.

Hi ha una part de la moció que compartim, que diu treballar, com no pot ser d'una altra manera, entenem, a Interior amb discreció, amb rigor, amb eficàcia. Ho compartim. L'únic que li he de dir, senyor diputat, és que el conseller del seu Govern anterior, encara que no fos del PSC, no era precisament això, perquè la seva ineficàcia també portava titulars, la seva incompetència també portava una mala imatge per a Catalunya i per a la seva policia. I, per tant, poca legitimitat tenen per plantejar, des d'aquest punt de vista, això dels titulars.

Nosaltres hem estat al costat d'aquest Govern perquè es doni suport als Mossos d'Esquadra, perquè recuperi moralment, fins i tot, podem dir, la imatge que havia tingut durant molt de temps. Però, senyor conseller, els mossos no només necessiten una copet a l'esquena: necessiten armilles, necessiten treballar millor, necessiten més patrulles al carrer, necessiten més gent treballant. Per tant, el copet a l'esquena, que s'ha de fer, i jo reconec que forma part també de la tasca d'aquesta recuperació de dignitat i de moralitat que potser s'havia perdut en els últims anys, no és suficient.

Nosaltres vam presentar una esmena als pressupostos perquè es dotés d'armilles els mossos que es juguen la vida cada dia, perquè alguns se la juguen i alguns, lamentablement, ja han tingut, doncs, incidents molt greus, i persones que han patit i han estat ferides, no? I en aquest sentit nosaltres el que volem és això. Potser titulars no, però eficàcia, realitat. Estarem al costat del Govern, ho hem fet..., vam fer una moció aquí per parlar del vandalisme, de les càmeres de seguretat... És a dir, volem que qui la faci la pagui, que els delinqüents no tinguin impunitat, que els ciutadans normals que compleixen les lleis tinguin llibertats garantides pels Mossos d'Esquadra i per totes les forces de seguretat.

Però ens agradaria acabar aquesta moció dient que hi ha un punt intermedi, i, per tant, hem criticat el Govern quan s'ha excedit amb les formes, efectivament, però també creiem que la solució no és tornar enrere. Per tant, donarem suport a alguns dels punts que aquí hi han. Volem saber també si s'accepta l'esmena de les armilles, que ja vam presentar nosaltres als pressupostos, i volem saber si s'accepta, que l'ha presentat un altre subgrup. I..., però amb aquesta reflexió final: la policia i el servei de policia que garanteix les nostres llibertats no es fan amb imatges ni a cops de titulars, ni només amb copets a l'esquena, que sempre és millor que no donar copets. Però nosaltres volem dotar de seguretat...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Albert Rivera Díaz

...mai millor dit, aquest cos de seguretat –acabo, presidenta–, i que aquest Parlament globalment –ho vam dir a la nostra moció– li doni suport, independentment de qüestions ideològiques, sinó com a cos que garanteix les nostres llibertats.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llana.

Joaquim Llana i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Miri, senyor Calbó, ja que vostè em fa dir coses que jo no li he dit, jo li diré les que vostè sí que m'ha dit. I vostè em va dir

ahir a la tarda: «Jo m'estimo més confrontar models que no parlar del que està escrit.» De tot el que vostè ha explicat no hi ha res escrit. El conseller Saura, que tenia per un moment la sensació que vostè l'interpellava, ja no hi és. I, escolti'm, permeti'm dir-li, les obsessions en política i a la vida –en política i en la vida– són dolentes. Jo li vaig fer una proposta de transacció, i vaig dir: «No tinc cap inconvenient a acceptar-li l'esmena. L'únic, que per les característiques no vull entrar en el petit detall ni anar a les coses molt generals.»

Dit això, senyor Guinó, vostè confon intensitat de debat amb intensitat de diàleg. Una cosa és que a la comissió parlem molt, i una altra és que amb el conseller no hi parlem gens; són dos coses diferents. I és el que li demanàvem. Miri, vostè diu: «les polítiques estratègiques del departament». Escolti'm, les hem criticat, hem dit: «Els dispositius de plaça Catalunya i del Parlament van ser una errada monumental, reconegut per tothom. El que van fer a la Ciutat de la Justícia és un despropòsit. Mirem-ho.»

Escolti'm, entrant en les esmenes concretes, jo no tinc cap inconvenient a acceptar-li les esmenes que vostè em fa, senyor Guinó. Vostè em fa una esmena de supressió al punt 1, que no la hi accepto, i, en canvi, em fa una esmena al punt 4 que la hi accepto i una esmena al punt 5 que els hi accepto. Pel que fa a Iniciativa per Catalunya Verds acceptaria les esmenes números 1 i 2, rebutjaria la tercera. Pel que fa a Esquerra Republicana acceptaria les esmenes 1, 2 i 7, i no acceptaria la 3, la 4, la 5 i la 6. I pel que fa al Grup de Solidaritat, no acceptaria les esmenes amb el criteri d'entrar en el petit detall; jo ja entenc que tot el tema de les armilles és un tema important, però, de la mateixa manera que no m'ha acceptat entrar en el detall de les actuacions concretes pel que fa a comissaries del Grup Popular, no li acceptem això. Passaré a la presidenta o passaré a la Mesa les esmenes tal com quedarien. *(Pausa.)*

Per tant, la moció quedaria amb vuit punts. L'esmena 1, transaccionada o incorporant la part d'addició de part d'Esquerra Republicana; l'esmena 2, en el redactat original; la 3, incorporant una esmena d'addició d'Esquerra Republicana; la 4, fent bona l'esmena de Convergència que substitueix el nostre punt 4. La cinquena, incorporant l'esmena de Convergència que substitueix el punt original; la 6, l'esmena número 1 és una esmena d'addició d'Iniciativa per Catalunya; la 7, també un nou punt d'una segona esmena d'Iniciativa per Catalunya, i la 8, una esmena d'addició, un nou punt del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Senyor Guinó, jo no tinc cap inconvenient a reconèixer la seva voluntat de diàleg, i és cert que vostè és una persona dialogant i hem arribat a alguns acords a la comissió. També li he de dir que la capacitat de diàleg del senyor Puig amb aquest grup parlamentari és zero, i vostè sap que hi va haver una sèrie de contactes del Departament d'Interior amb diversos grups parlamentaris, dels quals es va excloure expressament el meu grup parlamentari. Per tant, això que podem arribar a acords, si us plau, expliqui-ho al senyor Puig.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta, només una qüestió de forma: que li demanaria a la Mesa o als grups que quan es transaccionin, s'acceptin aquestes esmenes..., i quan en aquest cas hi han hagut sis esmenes més transaccions, es fa impossible pels grups saber quin text votarem finalment. I amb l'esforç que ha fet el portaveu del Grup Socialista des de la tribuna no n'hem tingut prou. Si ens poguéssim passar la documentació final...

La presidenta

Ara en passarem còpia a tots els grups. De totes maneres, gran part de les esmenes que s'han acceptat són esmenes presentades; per tant, les tenen vostès. Ara farem còpia d'això.

(Pausa llarga.)

Estem esperant la còpia de la proposta transaccional, i iniciarem a continuació les votacions. M'ha demanat el Grup d'Iniciativa per Catalunya la lectura dels punts 1, 6 i 7, i després votació separada d'aquests tres punts.

(Pausa.)

Comencem amb la lectura dels punts 1, 6 i 7. El secretari tercer, que hi doni lectura.

El secretari tercer

Gràcies, presidenta. El punt primer s'expressa en els següents termes: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a tractar les polítiques de seguretat amb rigor, eficiència i discreció, defugint les pràctiques dels darrers mesos, més encaminades a la cerca del titular que a la resolució dels problemes, evitant pronunciaments públics despectius envers el dret de manifestació.»

El punt sisè: «Crear un pla específic de seguretat contra la violència masclista, sense barrejar aquesta qüestió amb d'altres actuacions també prioritàries, com la lluita contra la violència contra la gent gran i menors, tal com es desprèn d'allò que disposa la Llei 5/2008, de

24 d'abril, del dret de les dones a eradicar la violència masclista, i tal com va demanar el dia 20 d'octubre a Barcelona la relatora especial de l'ONU sobre la violència contra les dones, Rashida Manjoo.»

I finalment, el punt 7: «Obrir un expedient informatiu sobre l'actuació del Departament d'Interior el dia 6 d'octubre a la Ciutat de la Justícia de Barcelona, per depurar possibles responsabilitats, tal com va demanar la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el seu acord de data 10 d'octubre.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Llavors, ara passarem a votar per separat aquests punts: primer l'1, després el 6 i després el 7. Si no hi ha cap altra petició de votació separada, després votarem la resta de la moció.

Passem a votar el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem ara a votar el punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 78 en contra.

Passem, a continuació, a votar el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 78 en contra.

Passem, ara, a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Un moment... —un moment, un moment. Senyor López Tena, abans he dit que s'havien de votar totes... *(Veus de fons.)* Doncs, en aquell moment ho podia haver dit. *(Veus de fons.)* Bé. Digui'm quina vol votar.

Alfons López i Tena

Separadament, el punt número 2.

La presidenta

El punt número 2.

Alfons López i Tena

Sí.

La presidenta

Doncs, passem a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 81 en contra.

Passem, ara, a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 78 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències econòmiques de l'espoliació fiscal que pateix Catalunya (tram. 302-00078/09)

Passem al punt 16 de l'ordre del dia..., al punt dissetè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències econòmiques de l'espoliació fiscal que pateix Catalunya. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyors diputats que han tingut a bé quedar-se a escoltar aquesta moció, senyora vicepresidenta.

Bé. Al nostre entendre, aquesta moció és molt oportuna i important que es debati avui, i que es voti avui, el dia que coneixem que Catalunya té 615.000 aturats; 615.000 aturats que són 49.000 aturats més que fa un any quan va començar a governar l'actual Govern de la Generalitat, quan va prometre que reduiria l'atur a la meitat durant aquesta legislatura. Per tant, si en el primer any ja hem incrementat amb quaranta mil aturats, realment tenim una tasca per endavant que gens ens fa preveure que pugui acabar reduint l'atur, si no canvien molt les coses.

Quins projectes es proposen al nostre país per sortir de l'atur, de les retallades i de la crisi? El nostre, el que proposem Solidaritat Catalana per la Independència: plantar cara a l'Estat amb un model de concert econòmic real i dissenyar un full de ruta cap a la independència i sortir-nos-en d'aquest Estat que va cap a la fallida sistemàtica, o bé el que han pactat Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds, que és el d'intentar un pacte fiscal amb Espanya; un pacte fiscal amb Espanya que defensen el mateix dia que el conseller de Territori de la Generalitat de Catalunya fa públic que l'Estat està deixant abandonades les obres al nostre país. El dia que l'Estat ens adonem, coneixem que està deixant abandonades les obres al nostre país és el dia que aquí sortim a defensar el pacte fiscal en la línia del concert econòmic.

Ja ho van intentar l'any 1999: aquest Parlament de Catalunya va aprovar que l'objectiu era el concert econòmic; ja ho van intentar l'any 2005: aquest Parlament de Catalunya va aprovar que l'objectiu era el concert econòmic, i Espanya va dir «no» el 2001, Espanya va dir «no» l'any 2006. Ara tornem a intentar, com si fos el dia de la marmota, una vegada més demanar a l'Estat espanyol el concert econòmic, perquè Espanya torni a dir que no, perquè el pacte fiscal amb Espanya és impossible.

No els sembla que després de dotze anys..., no els sembla que després de dotze anys de demanar el concert econòmic, gairebé agenollats, a l'Estat espanyol, ja l'hauríem aconseguit si fos possible? Hi ha hagut ja majories de tots els tipus, ja hi ha hagut majories relatives, majories absolutes, majories absolutes aquí

i majories relatives aquí. No hi ha hagut manera possible d'aconseguir aquest pacte fiscal. Canviem ja el disc, canviem ja l'iPod, si ho volen, en termes més moderns, senyora vicepresidenta, però canviem d'una vegada per totes aquesta estratègia.

A més, un pacte fiscal que vostès han pactat amb rebaixes, aquí, un pacte fiscal que, valgui la redundància, han pactat aquí amb rebaixes: no incorporen la recaptació de les cotitzacions socials. Deixem el pagament de les pensions en mans d'un estat espanyol en fallida, quan aquí es paguen més cotitzacions socials que no pas pensions es paguen als nostres avis i àvies. I, per tant, tenim un superàvit en el sistema de seguretat social catalana que podria generar un fons de previsió per al pagament de les futures pensions, mentre l'Estat espanyol està en fallida i és el qui no assegura que en el futur es puguin pagar realment les pensions als nostres avis i àvies.

Vostès també renunciïn a acabar amb el dèficit i amb l'espoli fiscal, incorporen en el pacte que han fet que s'ha de pagar una quota a l'Estat en concepte de cooperació territorial. Aquesta cooperació territorial que ens ha costat 16.000 milions d'euros l'any a 20.000 milions d'euros l'any en espoli fiscal, 3.000 euros per català i any que se'n van a Madrid i que no tornen dels impostos que paguem. Aquesta cooperació territorial que vostès incorporen en el seu acord que s'ha de continuar pagant a l'Estat espanyol.

Accepten, també, la lògica de les retallades a Madrid. Vostès pacten que aquest acord es podrà rebaixar també a Madrid. Perquè nosaltres els vam fer una proposta, perquè no fos possible acceptar cap retallada per part del Parlament de Catalunya d'aquest concert econòmic a Madrid, i vostès la van rebutjar.

Què és el que proposem des de Solidaritat Catalana per la Independència? Un concert econòmic real i un full de ruta cap a la independència política del nostre país que ens permeti sortir de la crisi, sortir de l'atur, sortir de l'espoli fiscal; que la Generalitat recapti tots els impostos, taxes i cotitzacions socials; que la Generalitat tingui capacitat normativa sobre tots els impostos, taxes i cotitzacions socials; que aquest model de finançament abans de plantejar-se a l'Estat espanyol se sotmeti a consulta popular del poble de Catalunya. Els sona això de referèndums, de democràcia, de preguntar el poble, això que estan fent a l'Europa no precisament la més avançada? Doncs, aquí encara enrere; aquí estem a l'altra riba del Mediterrani, no a la nord, a la sud, en termes de democràcia participativa. Una consulta popular a tota la ciutadania de Catalunya perquè puguin dir si aquest model de concert és el que volem i no acceptar cap retallada a l'Estat espanyol.

Aquí tenim dues opcions: continuar amagant el cap sota l'ala, continuar no fent res i que aquesta previsió d'ingressos que vostès fan en el pressupost de la Generalitat de l'any 2012 o de l'any 2013 quan els rebin no els rebran en forma d'euros, els rebran en forma de pessetes, perquè l'Estat espanyol ja l'hauran tret del sistema monetari comú. O bé, plantar-nos davant de l'Estat, defensar el concert econòmic, pactar un full de ruta cap a la independència, que Catalunya es quedi dins

del sistema monetari europeu, que Catalunya es quedi dins de la Unió Europea perquè puguem ser un país pròsper, un país ric, un país amb futur; dins d'Espanya, cap a la fallida, cap al fracàs; amb la independència, cap a la prosperitat, cap a l'èxit i cap al futur.

Aquesta és la proposta de Solidaritat, vostès van cap a l'altre camí. Allà vostès amb la seva responsabilitat, el poble de Catalunya sabrà atorgar-los la responsabilitat d'aquest fracàs.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. No s'han presentat esmenes en aquesta moció, i, per tant, passem al posicionament directament. I té, en primer lloc, la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

(Veus de fons.) El gran sóc jo, ara? *(Rialles.)* Ha dit gran... –ha dit gran, ha dit gran, ha dit gran–, punyeter, ha dit gran. Et toca a tu?

El vicepresident primer

Bé, el posicionament el tenim així. Comenci, senyor diputat.

Joan Laporta i Estruch

Sí, gràcies, molt honorable president. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, estic totalment d'acord amb el contingut de la moció, penso que l'espoliació fiscal que pateix Catalunya, doncs, és una llosa massa gran, i el que cal és un nou model fiscal inspirat en el concert econòmic per evitar les retallades i per implementar aquestes mesures de reactivació econòmica de les quals tan sovint parlem en aquest Parlament. No serà fàcil, el pacte fiscal inspirat en el concert. Realment, si no tenim la unitat de les forces polítiques d'aquest Parlament, en la mesura del possible, doncs, aleshores segur que serà impossible.

A partir d'aquí, els partits que tenen, doncs, una lleialtat a Espanya per damunt, per sobre dels interessos de Catalunya intentaran igualar el pacte fiscal. I aquí demano al Govern, doncs, que sigui ferm, que s'esforci a aconseguir la unitat de les forces catalanistes per anar a Madrid a presentar una proposta clara, una proposta que, si ha d'estar legitimada per una consulta popular, ja em sembla bé, però penso que si hem d'anar a Madrid a negociar el pacte fiscal, doncs, ens pot passar el mateix que ens va passar amb l'Estatut, no? I, per tant, en aquest sentit, estic a favor de la moció presentada.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al posicionament, i en nom del Subgrup Ciutadans, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, vicepresidenta, diputados y diputadas..., nosotros, evidentemente, desde Ciudadanos no estamos de acuerdo con el fondo de esta moción, es obvio, por lo tanto, no entraré en su debate, pero sí profundamente en la forma.

Me avergüenza como catalán que este Parlamento permita que se presente una moción que habla de expolio fiscal. Expolio. Expolio es la..., es quitar a alguien lo que le pertenece violentamente. Es intolerable que esta cámara legitime expresiones tan corruptas, tan venenosas como las que ustedes inoculan al conjunto de la sociedad.

Decía Rafael Campalans que la política es pedagogía. ¿Esto es pedagogía, decir que cada español roba 3.000 euros a los catalanes? Lo mismo que Plataforma per Catalunya, que hacía apología del racismo, ustedes hacen apología de la xenofobia fiscal. ¿Es pedagogía esto? ¿Le suena? Eso es suyo, ¿eh?, un español robando a un catalán una cartera. Esto es suyo. *(L'orador mostra dos fulls volants.)*

Miren, señores, es absolutamente intolerable que este Parlamento permita que se utilicen términos envenenados y nocivos que alientan la xenofobia fiscal.

Decía Victor Klemperer, un filólogo judío que narró el ascenso del nazismo a través de la manipulación del lenguaje, lo siguiente: «El nazismo se introducía en la carne y en la sangre de las masas a través de palabras aisladas, de expresiones, de formas sintácticas que imponían repitiéndolas millones de veces y que eran adoptadas de forma mecánica e inconsciente. Las palabras suelen actuar como dosis ínfimas de arsénico: uno las traga sin darse cuenta, parece no surtir efecto alguno, y al cabo del tiempo se produce el efecto tóxico.»

Ustedes quieren romper la sociedad y enfrentando a los ciudadanos, el lenguaje nacionalista y su semántica, sus palabras son la semilla que buscan una cosecha de fértil miseria, porque es miserable –miserable– utilizar términos que solo podrían proyectarse a través de radio Mil Colinas para enfrentar ciudadanos y territorios. Es intolerable, vergonzoso y abyecto.

El vicepresident primer

Senyor Cañas..., vagi acabant.

Jordi Cañas Pérez

Acusar de robo, de expolio... –acabo, presidente–, robo y expolio a los españoles de Cataluña tendría que ser reprobado por esta cámara. Y que ustedes, un grupo de gobierno responsable, entren en esta semántica solo les sitúa allá donde ustedes quieren estar, que desde luego no es la centralidad.

Todos podemos compartir que queremos una mejor financiación para la comunidad autónoma, para nuestra comunidad autónoma, pero utilizar el dinero, los recursos para enfrentar ciudadanos y territorios es absolutamente lamentable y absolutamente repugnante.

Gracias, vicepresidenta, diputados, diputadas.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al posicionament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentarem que la calma torni en aquest hemicle i que puguem parlar de crisi econòmica, de model de finançament i, en definitiva, d'aspectes que crec que són prou importants.

Evidentment, la intervenció del diputat Uriel Bertran, jo..., m'agradaria, doncs, fer una divisió, no?, en el que és el contingut i en el que són les formes o en quin marc s'emmarca aquesta moció que avui presenten.

Quant al contingut, absolutament res a dir; potser sí, una petita reflexió. En el segon punt, que parla que la Generalitat de Catalunya tindrà capacitat normativa sobre tots els impostos, taxes i cotitzacions socials, només, a nivell de reflexió, compte!, perquè en l'aspecte de les cotitzacions, les cotitzacions socials, ni el concert econòmic del País Basc ni el conveni navarrès inclouen aquest aspecte, i per tant centrem-ho –centrem-ho– en el que estem demanant en concret.

Vostè ha intentat, per un altre costat, doncs, referir-se al que han estat les conclusions de la comissió d'estudi del pacte fiscal basat en el concert econòmic, comissió que va finalitzar els seus treballs el passat divendres, i precisament vam tenir l'oportunitat de votar tota una sèrie de conclusions, presentades pels diferents grups parlamentaris, també el seu, i una comissió que crec que va fer una cosa molt important, i és consensuar, per una part molt gran d'aquest Parlament, pràcticament el 60 per cent dels diputats i diputades d'aquest Parlament, unes conclusions que marquen l'esquelet d'aquest concert econòmic.

Hem vist, malauradament, amb la seva intervenció, que es desmarca totalment d'aquestes conclusions. De fet, doncs, ha utilitzat una sèrie de frases, d'eslògans, de titulars, on deien que vostès sí que tenen un model que planten cara i aquestes conclusions de la comissió d'estudi, doncs, no; fins i tot arriba a dir que renuncien a disminuir i a reduir el dèficit fiscal, aquestes conclusions.

Jo, sincerament, no sé per on veu vostè que es renuncia a disminuir el dèficit fiscal en les conclusions que van ser aprovades –en les conclusions que van ser aprovades. Potser –potser– aquestes conclusions, que van rebre el suport majoritari de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, potser, són poc pures, poc pures per la seva manera d'entendre la política, per la seva manera d'entendre els posicionaments. I li ho repeteixo, vostè deia que la gran diferència és que vostès tenen un concert econòmic real i els altres potser tenim un concert econòmic impur. I potser la qüestió es tracta aquí, que vostès el tenen pur, immaculat, realment, aquell, intocable, i els altres, doncs, som una

colla que només hem arribat a impureses i a qüestions absolutament rebaixades segons el seu punt de vista.

Miri, no ha explicat el com –no ha explicat el com. Diu: «Tenim un full de ruta, tenim...» Però no l'ha explicat –no l'ha explicat. I, per tant, ho repeteixo, ha fet eslògans, que ja ens tenen molt ben acostumats, però no ens ha explicat el contingut d'aquestes grans diferències que vostè veu entre el que plantegen vostès i el que podem plantejar la resta de grups, que busquem –que busquem– un consens ambiciós. I aquí està l'art de fer política: buscar consensos ambiciosos, no quedar-nos en un reduït, en un costat, conservant una puresa que realment no ens porta absolutament enlloc. Una puresa d'uns pocs no ens porta enlloc; un consens ambiciós ens fa avançar com a país i com a societat.

Aquestes, doncs, són les reflexions que fem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en una moció que realment entenem que va fora de temps. D'això, ja en vam parlar divendres de la setmana passada a la Comissió d'Estudi del Concert Econòmic. Es van aprovar unes conclusions per aquesta comissió i el mes de desembre tindrem un ple monogràfic on debatrem aquí sobre les conclusions amb les quals s'articularà aquest concert econòmic, aquest concert econòmic que hem de lluitar tots com a país perquè sigui una realitat.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al seu posicionament, i de l'escó estant, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president; des de l'escó, per anunciar que nosaltres no votarem, el nostre grup parlamentari no votarà favorablement aquesta moció. Primer, perquè, si volien parlar de crisi, per nosaltres la solució no és canviar de model de finançament; la solució de la crisi ve determinada per les polítiques fiscals, ambientals, socials i econòmiques que faci un govern, i no és el mateix que sigui un govern de dretes que un govern d'esquerreres; per la qual cosa, si hem de parlar del contingut, parlem-ne.

I, en tot cas, tampoc votarem a favor de la part positiva que parla de model de finançament perquè el nostre model és el concert econòmic solidari. Com a homes i dones d'esquerreres, la solidaritat cap a dintre i cap enfora és un valor bàsic per nosaltres, per la qual cosa, una vegada votada a la comissió la nostra proposta, no en votarem favorablement una altra que no té res a veure, precisament, amb l'element clau, que és la solidaritat.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula el senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta..., senyor president, senyores i senyors diputats, seré molt breu, perquè aquesta moció mereix el temps que mereix; per enèsima vegada el senyor Bertran torna a plantejar el mateix. Vostè, senyor Bertran és monotema; li diguin el que li diguin, li votin a favor o en contra o s'abstinguin, vostè sempre torna a plantejar el mateix. Vostè només sap parlar del seu tema.

Per tant, ja li avanço que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya votarà en contra de tota la seva moció.

Però sap què és el que em preocupa, senyor Bertran? El que em preocupa no és vostè i el seu monotema; el que és preocupant és que el seu monotema, que vostè planteja, Solidaritat Catalana per la Independència, tres diputats, s'assimila molt al que planteja habitualment el president de la Generalitat, el senyor Artur Mas. I el senyor Artur Mas, el que amaga, amb el seu dret a decidir sense límits o pacte fiscal, és un projecte de separació de Catalunya de la resta d'Espanya, és un projecte de confrontació, de divisió, és un projecte separatista que l'únic objectiu que té és separar Catalunya de la resta d'Espanya.

Avui hi ha 742.000 persones a Catalunya que estan a l'atur. Avui 45.000 joves s'han vist obligats, catalans i catalanes, a sortir a l'estranger per trobar una oportunitat laboral. Avui hi ha nombrosos autònoms, pimes i empreses amb enormes dificultats.

Davant d'aquesta greu situació, el normal seria que el Govern de la Generalitat es dediqués exclusivament, al cent per cent, a aquest gran problema. Doncs, no: per Convergència i Unió va abans el projecte de separació de Convergència i Unió que presentar pressupostos; va abans el projecte de separació de Convergència i Unió que saber quines taxes i preus públics s'incrementaran l'any 2012; va abans el projecte de separació de Convergència i Unió que portar a terme polítiques d'estímul que ajudin al creixement econòmic i a la recuperació de l'ocupació.

Per això, des del Partit Popular de Catalunya tornem a demanar al Govern d'Artur Mas que aparqui els debats separatistes, que aparqui els debats de confrontació i divisió amb la resta d'Espanya, i que es dediqui, en cos i ànima, al principal problema que té Catalunya, que és l'atur i l'estancament econòmic, i perquè Catalunya deixi de ser una de les comunitats autònomes més castigades per l'atur en l'últim any, casualment des que governa Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Bertran, vostè avui sotmet a votació un tema que, com li han dit també els altres diputats, ja varem debatre i també votar amb més profunditat fa uns dies, el divendres, en les conclusions de la comissió del pacte fiscal.

Jo crec que en aquella comissió varem veure que, almenys per les forces catalanistes, hi ha ambicions compartides. També n'hi ha d'altres que no ho són, certament, perquè vostè el que ens ve a dir amb la seva moció és que reclama l'exclusivitat, eh?, un concert total per a Catalunya, que és equivalent a reclamar la independència. I això, que, només faltaria, sempre que es faci democràticament, és absolutament legítim i a més compartit per molts ciutadans, vostè també entendrà que no és la postura del Partit Socialista de Catalunya.

Hi ha altres ambicions, com li deia, que sí, que sí que compartim, de tenir més: de tenir més recursos, de tenir-los millor repartits i de tenir també més poder fiscal. I per això el senyor De los Ríos deia: «És diferent el consens ambiciós.» Jo, també..., hauríem de parlar de què entenem tots per «consens» i què entenem tots per «ambiciós». Però, en tot cas –en tot cas–, ja ho veurem.

Vostè sap, senyor Bertran, que nosaltres hem entrat, compartint aquesta ambició i compartint aquests objectius, una proposta de model que troba en la seva solvència la seva ambició. És un model que detalla i precisa mecanismes per augmentar la bilateralitat, per augmentar la justícia, per augmentar les garanties i la lleialtat institucional del nostre model de finançament, i també detalla mecanismes que permetin la divergència entre sistemes però perquè es pugui avançar cap a una convergència entre els resultats d'aquests diferents sistemes.

Vostè entendrà perfectament que és en la defensa d'aquest model que ha proposat el Grup Socialista, que és un model propi per a Catalunya, on descansa el vot contrari a tots els punts de la seva moció.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. I, finalment, també per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Joan Maria Sardà.

Joan Maria Sardà i Padrell

Molt honorable senyora presidenta, honorable senyora vicepresidenta del Govern, senyores i senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió compartim bona part dels antecedents de fet i de diagnòsi que s'exposen a l'exposició de motius que consta en aquesta proposta de moció presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

En efecte, podem estar d'acord –i aquí el consens segur que és ben ampli en tot l'arc parlamentari– en què la crisi econòmica té una especial virulència a Catalunya i que les taxes d'atur s'han situat a sostres massa elevats; de fet, des de l'any 2008 ençà. També, que patim tots plegats algunes dades de fracàs escolar certament preocupants, tot i que hem de reconèixer ben objectivament que des del Govern s'hi està treballant incansablement. Igual que en la situació que es planteja en el text pel que fa a recerca i a desenvolupament, i fins i tot amb especial èmfasi, si ens posem a parlar d'infraestructures, en aquelles que són d'especial transcendència per al nostre futur econòmic. I aquí, certament, també, tots estarem d'acord que el corredor mediterrani, com, de fet, des de Convergència i Unió ja fa anys que defensem, esdevé una eina potentíssima i necessària per al futur econòmic més immediat com a país.

Altra cosa, altra vessant, és com l'enfoquem, o, millor dit, encara, com hi continuem treballant, perquè posats i fent feina ja fa mesos que hi estem. I aquí és on des del Grup de Convergència i Unió, i altres grups, com més millor, pensem que cal anar ben conjuntament, perquè afrontar aquesta diagnosi presenta..., i combatre-la certament requereix que ho fem amb el màxim consens i col·laboració, també, possibles.

Per això, una de les primeres mesures de treball, i crec que força reeixides, i des d'on comença ara el punt de treball més àlgid, és precisament de la mà de la tramitació parlamentària i de la fixació de posicionaments clau i responsables, derivats de les conclusions de la comissió de base parlamentària per a l'estudi d'un nou model de finançament autonòmic, que, com bé saben, s'acaben de lliurar aquestos últims dies.

Per tant, la diagnosi és clara, i la compartim. Fem que tots plegats també compartim les eines de treball, el camí i el mètode. El país, ben bé, ens ho agrairà. Cerquem un full de ruta precís, perquè el camí no serà gens fàcil.

Així, aquesta moció que ara es presenta, no creiem que sigui el marc precís, bàsicament perquè aquesta és substancialment igual que la que fou presentada –la moció subsegüent– en el Ple del dia 14 d'abril d'aquest any, 2011, i que va ser rebutjada. Si de cas, certament, hi ha una novetat –una novetat–, però: el redactat actual inclou, a més dels tributs i les taxes, les cotitzacions socials. Però és que, precisament, aquestes cotitzacions socials no formen part del sistema de finançament autonòmic, sinó del sistema de la tresoreria de la seguretat social.

Per tant, aquesta moció no incorpora nous elements substancials respecte a l'anterior en allò que es refereix a finançament, i, en canvi, ara ja tenim sobre la taula i per posar-nos a treballar els resultats de la comissió de base parlamentària. Són ben bé els resultats de més de quatre mesos de treball, durant els quals s'han escoltat les veus més expertes de més de trenta compareixents (*veus de fons*), trenta-quatre... –trenta-quatre, molt ben apuntat–, experts de reconeguda sol·lència jurídica, econòmica i social que ens demostren que el procés d'engegar és viable i, fins i tot, poden tindre un encaix constitucional. I, precisament, ara el

cal és debatre aquestes conclusions en el Ple i apostar tots, tots decididament, pel model de finançament just basat en el concert econòmic i amb la relació bilateral de la Generalitat amb l'Estat, acceptant, recaptant tots els impostos, gestionant-los directament a través de l'Agència Tributària Catalana i que en el marc de la negociació amb l'Estat hi hagi una quota de retorn, però només per als serveis que aquest prestés a Catalunya i contribuir a la solidaritat interterritorial.

No és el moment de debatre noves postures de diferents grups per lliure, sinó debatre les conclusions mostrades i presentades amb les quals hem treballat, ja que hem fet un avançament plegats en el camí. Ja no estem, doncs, en un punt d'inici, sinó que ens trobarem amb l'anacronisme temporal d'encetar debats ja superats, com és el cas que ens ocupa.

I, dit això, cal recordar que en el darrer debat de política general es va aprovar dintre de la Resolució 275/IX un punt específic, el punt 1.4, referent al model de finançament, que incorpora unes característiques bàsiques del model de finançament i insta a seguir una sèrie d'actuacions.

Per tots aquests motius, i sobretot per al moment temporal que ens situem, tenim a la mà ja les conclusions de la comissió de base parlamentària per a l'estudi d'un nou model de finançament, i també amb la base de la resolució del debat de política general.

Cal començar a articular el debat parlamentari sobre el model de finançament procurant el més ampli consens polític, econòmic i social; ampli consens necessari per a l'actual moció subsegüent, com ja va passar també el passat 14 d'abril, que no contempla, obvia o s'allunya, per la qual cosa no hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats, gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, abans de procedir a la votació d'aquesta moció, que és la darrera d'aquesta sessió plenària, els faig avinent que després de votar donarem lectura a la declaració institucional signada per tots els grups respecte a la declaració d'ETA. Ho dic perquè no marxín.

Procedim a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 117 en contra i 10 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya davant l'anunci del cessament definitiu de l'activitat armada d'ETA (tram. 401-00019/09)

Passem ara a la declaració institucional.

«Davant de la declaració d'ETA en què manifesta el cessament definitiu de la seva activitat armada, el Parlament de Catalunya manifesta la seva satisfacció per la decisió d'ETA d'abandonar les armes, que obre un procés de normalització política liderat per les institucions democràtiques que ha de permetre acabar definitivament amb la xacra del terrorisme; expressa la seva solidaritat a totes les víctimes i als seus familiars, i la necessitat que en aquesta nova etapa hi hagi un espai privilegiat per a la reparació moral del patiment sofert;

reitera el seu rebuig a l'ús de la violència i del terror, i reafirma els valors del diàleg, de la justícia, de la pau i de l'acció política com a fonaments de la convivència democràtica i de la llibertat.

»Palau del Parlament, 3 de novembre de 2011.»

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts.